

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร
ครั้งที่ ๑๘/๒๔๘๔ - ๒๔๘๕ (วิสามัญ ครั้งที่ ๓) สมัยที่ ๒ ชุดที่ ๓
วันเสาร์ที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๘๕
ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๑๔.๐๕ นาฬิกา

ประธานสภาฯ: วันนมัสการ
มาประชุม ๑๒๘ คน เป็นองค์ประชุม
แล้ว ข้าพเจ้าขอเปิดประชุมต่อไป
ข้าพเจ้ามีเรื่องที่จะแจ้งให้ท่าน
ทราบดังต่อไปนี้ เรื่องที่ ๑ ข้าพเจ้าได้
รับหนังสือจากท่านนายกรัฐมนตรี ลง
วันที่ ๑๖ เดือนนี้ มีความว่า "ด้วยได้มี
พระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้
แต่งตั้งรัฐมนตรี เพื่อให้เหมาะสมแก่
สถานการณ์ปัจจุบัน คือ

๑. ให้นายพลตรี เกา เพียร-
เลิศ บริรักษ์ชัยุทธกิจ พ้นจากตำแหน่งรัฐ
มนตรีว่าการกระทรวงการเศรษฐกิจ คง
ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
การคลังแต่ตำแหน่งเดียว และแต่งตั้ง
ให้นายพลเรือโท สิ้นธุ์ กมลนาวัน เป็น
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการเศรษฐกิจ

๒. แต่งตั้งให้ จอมพล แปลก
พิบูลสงคราม รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
กลาโหม และรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
การต่างประเทศเป็นรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงศึกษาธิการ อีกตำแหน่งหนึ่ง

๕ พ. ๕
ทรง ตั้งแต่วันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์

๒๔๘๕ เป็นต้นไป

เรื่องที่ ๒ ข้าพเจ้าได้รับหนังสือ
จากท่านนายกรัฐมนตรี ลงวันที่ ๒๗
เดือนนี้ เรื่อง ตั้งรัฐมนตรี มีความว่า
"ตามประกาศลงวันที่ ๒๐ ธันวาคม
พุทธศักราช ๒๔๘๑. ตั้งและแต่งตั้ง
รัฐมนตรี ซึ่งมีข้าพเจ้าเป็น นายรัฐ-
มนตรีอยู่นั้น เพื่อความเหมาะสมแก่
สถานการณ์ปัจจุบัน จึงได้มีพระบรม
ราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้นาย
ทวี บุญยเกตุ นายพลอากาศตรี บุญเยี่ยม
โกมลมิตร และนายพลตรี สวัสดิ์ สวัสดิ-
รณรงค์ เป็นรัฐมนตรี ตั้งแต่วันที่ ๒๕
กุมภาพันธ์ ๒๔๘๕"

เรื่องที่ ๓ ตามที่สภาผู้แทนราษฎร
ขอให้ข้าพเจ้ามีโทรเลขถึง นายสกุราย
สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรผู้เป็น
ข้าพเจ้าได้มีโทรเลข ไปแล้ว มีความ
ดังนี้

๒๑๔

นายสกุราย

สภาผู้แทนราษฎร

โตเกียว

บรรดาสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ขอให้ข้าพเจ้าแสดงความขอบคุณ
ท่านในการที่ได้ตั้งกระทู้ถามในสภาผู้แทนราษฎรญี่ปุ่นเมื่อวันที่ ๒๓ มกราคม ถึง
ท่าทีของรัฐบาลญี่ปุ่นซึ่งมีต่อประเทศไทย การที่ท่านได้มีความสนใจในสวัสดิภาพ
ของประเทศไทย และท่านนายกรัฐมนตรีญี่ปุ่นได้ให้คำตอบอันเต็มไปด้วยความ
เห็นอกเห็นใจประเทศไทย นั้น ประชาชนชาวไทยรู้สึกเป็นบุญคุณอย่างยิ่งและได้
ก่อให้เกิดความพอใจขึ้นโดยทั่วไป

(ลงนาม) มานวราชเสวี

ประธานสภาผู้แทนราษฎร

ข้าพเจ้าได้รับโทรเลขจากนายสกุราย รับที่กรุงเทพฯ ฯ วันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์

๒๔๘๕ มีความว่า

พระยามานวราชเสวี

กรุงเทพฯ ฯ

ขอบใจอย่างยิ่งสำหรับโทรเลขที่ได้ส่งมา เรื่องกระทู้ถามของข้าพเจ้าใน
สภาผู้แทนราษฎร ข้าพเจ้าจะส่งเสริมความปรารถนาอันดีและสัมพันธ์ไมตรีของ
ประเทศเราทั้งสองอย่างเต็มความสามารถ ขอส่งคำอำนวยพรมายังสมาชิกสภาของ
ท่าน และประชาชนชาวไทยให้เจริญยิ่ง ๆ ขึ้นไป

(ลงนาม) สกุราย

นายวิจิตร วิจิตรวาทการ

ในวาระต่อไป ข้าพเจ้าขอเสนอ
ให้ที่ประชุมพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ
ราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช ๒๔๘๕
ของรัฐบาล

รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการต่าง
ประเทศ: ข้าพเจ้ารู้สึกเกรงใจสมาชิก
เป็นอย่างยิ่ง ในการที่เสนอเรื่อง อ่างน้ำ

ขึ้นมา ซึ่งดูไม่เหมาะสมกับกาลเทศะ
 เลย แต่ว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องค้าง คือได้
 ค้างมานานแล้ว และเห็นว่าไม่ควรจะ
 ปล่อยให้ค้างต่อไปอีก จึงเสนอให้เสร็จ
 เรื่องไป สภาฯ นี้ยังคงจำได้ว่า ครั้ง
 หนึ่งท่านผู้แทนราษฎร จังหวัดสกลนคร
 ได้เสนอร่างแก้ไขพระราชบัญญัติราช
 บัณฑิตยสถานและทางรัฐบาลก็ได้รับไป
 พิจารณา เมื่อรัฐบาลได้รับเรื่องของ
 ผู้แทนราษฎรจังหวัดสกลนคร แล้วก็ได้
 ยกร่างขึ้นมาใหม่ตั้งที่เสนอมาในที่นี้

ร่างพระราชบัญญัติใหม่นี้ ไม่มี
 อะไรผิดแปลกไปกว่าเก่ามากนัก นอก
 จากข้อสำคัญบางอย่าง คืออย่างหนึ่ง
 ในพระราชบัญญัติเก่า ได้มีกำหนดข้อ
 ความไว้ละเอียดมาก แม้แต่ประเภทวิชา
 ก็ได้ระบุชื่อและจำแนกชื่อลงไปว่า ให้
 มีวิชาอะไรบ้าง ได้มีข้อความหมยหมย
 เป็นต้นว่า ประชุมสัปดาห์ละครั้งและ
 สามเดือนต่อครั้งอะไรอย่างนั้น และภายหลัง
 ความที่ปรากฏต่อมาว่า สิ่งที่ยังคับ
 ไว้อย่างละเอียดใน พระราชบัญญัติเก่า
 นั้นเป็นสิ่งซึ่งไม่สามารถจะทำได้ เพราะ
 ฉะนั้นในร่างพระราชบัญญัติใหม่นี้จึงได้
 วางหลักไว้แต่กว้างๆ เช่น ในประเภท
 วิชา นั้นได้วางหัวข้อใหญ่ๆ แล้วให้ราช
 บัณฑิตยสถานกำหนดเอาเอง ซึ่งจะแก้ไขได้

ในเมื่อเห็นสมควร ส่วนเรื่องวิธีการ
 ทำงานและวิธีการ ประชุมต่างๆ อย่างก็
 ให้เป็นระเบียบ ราชบัณฑิตยสถานที่จะ
 กำหนดได้ และข้อสำคัญข้อหนึ่งก็คือว่า
 ขอให้ราชบัณฑิตยสถานได้มีฐานะเป็น
 ทบวงการเมือง และขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรี
 ซึ่งแต่ก่อนนี้ราชบัณฑิตยสถานได้
 มีฐานะเหมือนอย่างสภาภาษา เพราะ
 ฉะนั้นถ้าได้ผ่านร่างพระราชบัญญัติใหม่
 นี้ ก็จะไปขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรี ก็
 เพื่อจะให้ราชบัณฑิตยสถาน ได้ทำงาน
 อย่างเข้มแข็งยิ่งขึ้น ข้าพเจ้าคิดว่าร่างที่
 เสนอใหม่นี้คงจะไม่มีขัดข้องอะไร และ
 เรื่องที่เราจะพิจารณากันต่อไปก็มีเรื่อง
 สำคัญๆ มาก เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเชื่อ
 ว่าสภาฯ คงจะผ่านร่างพระราชบัญญัตินี้
 ให้เสร็จสิ้นไปได้โดยง่าย

นายเชยร วิบุลากร (สงขลา):

ตามที่รัฐบาลได้เสนอร่างพระราชบัญญัติ
 นี้เข้ามานั้นนับว่าเป็นการที่จะส่งเสริมให้
 กิจการในสรรพวิชาต่างๆ ของประเทศ
 ดำเนินก้าวหน้าไปด้วยดี แต่ข้าพเจ้าเกรง
 จะพูดจาส่งเสริมให้พระราชบัญญัตินี้ให้
 ดีขึ้นอีกสักเล็กน้อย เพื่อให้เหมาะสมกับ
 สภาวะของประเทศชาติของเราซึ่งกำลัง
 ก้าวหน้าอยู่ในเวลานี้ คือว่าความที่

ข้าพเจ้าได้ทราบแล้ว เห็นว่าสำหรับใน การที่จะได้ประชุมปรึกษากันในเรื่อง การที่จะตั้งภาษาไทยของเราโดยแท้ เลิก ใช้ภาษาต่างประเทศ โดยที่เราจะเอา ภาษาต่างประเทศที่ใช้พูดกันมาจน ชิน นั้น มาตั้งเปลี่ยนแปลงให้เป็นภาษาไทย ของเรา ซึ่งประเทศต่างๆ เขาได้เคย ปฏิบัติหรือกระทำมา เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าควรเพิ่มสำนักงานสำหรับ บัญญัติศัพท์วิทยาการ เช่น อย่างคำ ง่ายๆ ที่เราเรียกกันจนชินปากแล้ว เช่น ฟุตบอล กีโดกรัม อะไรเช่นนั้น ถ้าหาก ว่าเราได้จัดตั้งสำนักงานเช่นนั้น แล้วก็ จะเหมาะสม เพราะราชบัณฑิตยสถาน^{๕๕} เป็นสภาของนักปราชญ์ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าจะแยกออกไปอีกสักอัน หนึ่ง ให้เหมาะสมสำหรับบัญญัติศัพท์ เป็นภาษาไทยของเรา เช่น อย่างใน ประเทศญี่ปุ่นและประเทศจีนก็ได้ตั้งเป็น สภา ขึ้นต่างหาก โดยให้ใช้ศัพท์เป็น ภาษาของเขา อย่างที่เราใช้อยู่เช่นพวก กอล์ฟหรือสอนเทนนิส อะไรเช่นนั้น ภาษาจีนเขาได้เรียกภาษาของเขาอย่าง แท้จริง ซึ่งถ้าหากว่าเราจะเปลี่ยนให้เป็น ภาษาไทยของเราได้ก็เป็นยิ่งดี และถ้า เราจะเปลี่ยนเป็นภาษาไทย โดยเฉพาะ ไม่ได้ ก็เอาเป็นภาษาที่เขินแม่เรือน

ของเรา เช่นภาษาสันสกฤตและภาษา มกธอะไรเช่นนั้น และ นโม ตัสส อะไร ก็จะทำให้ง่ายขึ้น เช่น กีโด เป็นชี่โล่ สเตซ่ม เป็นสเตรซันเช่นนั้น และเราจะขยายออกให้ เป็นภาษาไทยของเราอัน แท้จริงแล้ว ก็ จะไม่น้อยหน้าและต่ำต้อยกว่าประเทศ อื่นๆ ซึ่งเขาได้จัดทำขึ้น เรามีพลเมือง เพียงเล็กน้อย ๑๕, ๑๖ ล้านคน ข้าพเจ้า คิดว่าเราน่าจะทำได้ยิ่งกว่าประเทศจีน และญี่ปุ่นซึ่งเขาทำได้ลำบากกว่าเราเช่น ฟุตบอล เขาเรียกว่า ฉักกีว อะไรเช่นนั้น เพราะฉะนั้นเราน่าจะเปลี่ยนได้ ซึ่งเรา ยืมศัพท์ของเขามา เราไม่มีศัพท์ภาษาไทยในประเทศของเราเองเช่นนั้น ข้าพ- เจ้าเห็นว่าควรที่จะเพิ่มอีกอันหนึ่งเพื่อ จะ ขยายภาษาไทยของเราแท้ๆ ให้เหมาะสม เพื่อที่ชาติเราจะ ได้ก้าวหน้า ไปสู่ความ เจริญแล้ว

นายวิจิตร วิจิตรวาทการ รัฐ- มนตรีช่วยว่าการ กระทรวง การต่าง ประเทศ : มีอยู่แล้วในมาตรา ๑๐ วงเล็บ ๑ วรรณศิลป์ ก็ว่าวรรณศิลป์ ก็หมายความว่าทางหนังสือและทางภาษา ด้วย

นายสว่าง สนิทพันธุ์ (สุพรรณ บุรี) : ข้าพเจ้าขอเสนอให้ลงมติ มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภา ฯ : ข้าพเจ้าขอให้
ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นว่า สมควร
จะรับหลักการแห่ง ร่างพระราชบัญญัติ
ฉบับนี้ไว้พิจารณาต่อไป ขอให้โปรด
ยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภา ฯ : ผู้ที่ไม่เห็น
ด้วยไม่มี พร้อมเพรียง เป็นอันว่าที่
ประชุมตกลงรับหลักการ แห่ง ร่าง พระ-
ราชบัญญัติ นี้ไว้พิจารณาต่อไป ส่ง
กรรมการสามัญหรือวิสามัญ

นายวิจิตร วิจิตรวาทการ (รัฐ-
มนตรีช่วยว่าการ กระทรวง การ ต่าง
ประเทศ) : ส่งกรรมการวิสามัญ มี
จำนวน ๕ คน

ประธานสภา ฯ : ทางรัฐบาล
เสนอให้ส่งกรรมการวิสามัญ จะมีผู้ใด
มีความเห็นเป็นอย่างอื่น

ไม่มีสมาชิกคัดค้าน

ประธานสภา ฯ : เมื่อไม่มีผู้ใด
มีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่า
ที่ประชุมอนุมัติให้ส่งกรรมการวิสามัญ
ทำนรัฐมนตรีช่วยเสนอให้มีจำนวนกรรมมา-
ธิการ ๕ นาย จะมีผู้ใดมีความเห็นเป็น
อย่างอื่น

ไม่มีสมาชิกคัดค้าน

ประธานสภา ฯ : เมื่อไม่มีผู้ใด
มีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่า
ที่ประชุมอนุมัติให้มีจำนวนกรรมการ
วิสามัญ ๕ นาย ขอให้เสนอชื่อ

นายวิจิตร วิจิตรวาทการ (รัฐ-
มนตรีช่วยว่าการ กระทรวง การ ต่าง
ประเทศ) : รัฐบาลขอเสนอ ๒ คน คือ

- ๑. พระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าวรรณ-
ไวทยากร ๒. พระยาศรีวิธานนิตะ

นายเชียร วิบุลากร (สงขลา) :

ข้าพเจ้าขอเสนอ นายเตียง ศิริขันธ์
มีสมาชิกรับรอง

นายบุญแห่ง ทองสวัสดิ์ (แม่
ฮ่องสอน) : ข้าพเจ้าขอเสนอ พล. ท.
พระยามรวิสัยสรเดช

มีสมาชิกรับรอง

นายพน สุพรรณสาร (พระ-
นครศรีอยุธยา) : ข้าพเจ้าขอเสนอ
เจ้าพระยาตรีธรรมธิเบศ

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภา ฯ : ครบแล้ว
ขอให้เลขาธิการอ่าน

เลขาธิการสภา ฯ : ๑. พระ
วรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าวรรณไวทยากร

๒. พระยาคลังวิธานนเทศ ๓. นาย
เที่ยง ศิริขันธ์ ๔. พล.ต. พระยา-
อมรวิสัยสรเดช ๕. เจ้าพระยาตรีธรรมมา
ชิเบศ

ประธานสภา ฯ : กำหนดการ
แปรญัตติภายในกี่วัน

นายวิจิตร วิจิตรวาทการ (รัฐ-
มนตรีช่วยว่าการ กระทรวงการต่าง
ประเทศ) : แปรญัตติภายใน ๓ วัน

ประธานสภา ฯ : รัฐบาลเสนอ
ให้แปรญัตติไว้ภายใน ๓ วัน จะมีผู้ใด
มีความเห็นเป็นอย่างอื่น

ไม่มีสมาชิกคัดค้าน

ประธานสภา ฯ : เมื่อไม่มีผู้ใด
มีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่า
ที่ประชุมอนุมัติให้แปรญัตติได้ภายใน
๓ วัน

ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณา
ร่างพระราชบัญญัติปรับปรุง กระทรวง
ทบวงกรม (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช
๒๔๘๕ ของรัฐบาล

พ.ต. ช่าง เขววงศักดิ์สง-
คราม (รัฐมนตรีว่าการ กระทรวง
มหาดไทย) : รัฐบาลขอเสนอร่างพระ
ราชบัญญัติปรับปรุง กระทรวง ทบวง

กรม (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๘๕
โดยมีหลักการ เพื่อจะรวบรวมกิจการ
สาธารณสุขและการแพทย์ในหน่วยราช-
การต่าง ๆ ขึ้นเป็นหน่วยเดียวกัน โดย
จัดตั้งองค์การขึ้นใหม่ เรียกว่า "กระ-
ทรวงการสาธารณสุข" เหตุผล โดย
เหตุที่การสาธารณสุขและการแพทย์ใน
เวลานี้ยังกระจัดกระจายอยู่ในกระทรวง
ทบวงกรมหลายแห่ง งานบางอย่างทำ
ซ้ำและก้าวท้าวกัน และบางอย่างก็ ไม่
เชื่อมประสานกัน เป็นเหตุทำให้ต้อง
เปลืองเจ้าหน้าที่และค่าใช้จ่ายไป ในทาง
ไม่ประหยัดควรปรับปรุงเสียใหม่ เพื่อ
ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยรวมกิจการ
สาธารณสุขและกิจการแพทย์ มา รวมจัด
ตั้งเป็นองค์การขึ้นใหม่ เรียกว่ากระทรวง
สาธารณสุข

กิจการสาธารณสุขและกิจการ
แพทยที่ นำมาขึ้น อยู่กับ กระทรวงการ
สาธารณสุข คือ

๑. กรมสาธารณสุข
๒. กรมประชาสงเคราะห์
๓. กองสุขาภิบาล โรงเรียนของ

กรมพลศึกษา :

๔. การสาธารณสุขและการแพทย์ของเทศบาล

๕. แผนกอนามัยและสุขภาพของกรมราชทัณฑ์

๖. กองเภสัชกรรมและโรงงานเภสัชกรรมไทยของกรมวิทยาศาสตร์กระทรวงการเศรษฐกิจ

๗. หน่วยทำวัคซีนเซรัมของกรมแพทย์ทหารบก

๘. กิจการของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับแพทยศาสตร์ กล่าวคือคณะแพทยศาสตร์และโรงพยาบาลศิริราช คณะทันตแพทยศาสตร์ คณะเภสัชกรรมศาสตร์ กับคณะสัตวแพทยศาสตร์

๙. สภาสาธารณสุข ซึ่งจะได้ออนการควบคุมจากกระทรวงกลาโหม มาอยู่ในความควบคุมของกระทรวงการสาธารณสุข โดยการแก้พระราชบัญญัติ กาชาว พุทธศักราช ๒๔๘๑

รัฐบาลขอแถลงเพิ่มเติมว่า ในการที่ได้พิจารณาปรับปรุงการแพทย์และการสาธารณสุขขึ้นใหม่นี้ ก็โดยที่ได้ปรึกษาข้อเท็จจริง ซึ่งท่านสมาชิกแห่งสภาผู้แทนราษฎรนั้นก็คงจะทราบ อยู่แล้วว่าเป็นประการใด ก็คือ จำนวนแพทย์

ของเราไม่ใคร่จะพอเพียง แพทย์ซึ่งออก จากมหาวิทยาลัยคราวหนึ่ง ๆ หนึ่ง ๆ ที่ได้ เร่งแล้วก็มีจำนวนจำกัด จึงประสบต่อ ปัญหาเรื่องการขาดแคลนแพทย์อยู่เสมอ เพราะฉะนั้นในกฎหมายในเรื่องการสร้างชาตินี้ ความสำคัญอยู่ที่ในการทำนุบำรุงสาธารณสุขให้ยิ่งขึ้นอีก การที่เรา มีแพทย์และการสาธารณสุขกระจุกตัวกระจายเช่นนี้ ทำให้เราไม่มีประสิทธิภาพ ยิ่งขึ้น เพราะฉะนั้น รัฐบาลจึงได้รวบรวมกิจการสาธารณสุข และแพทย์มารวม กันไว้ในกระทรวงเดียวกัน มีนโยบาย ในการแพทย์โดยเฉพาะ และขอประทาน เรียงว่า ในการดำเนินการนี้ ไม่ กระทบ กระเทือน ต่อการที่จะเพิ่มเติม งบประมาณแต่ประการใด เพราะเหตุว่า กิจการงานซึ่งได้แยกแยะมานั้น ต่างกรม ก็ได้มีงบประมาณ ของตัวเป็นส่วน ทำ อยู่แล้ว ถึงแม้ว่าจะได้มีกองอำนาจการ ชัน ก็จะได้มีการเจียดจ่ายและยุบตั้งชน ส่วนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงนั้น ท่าน นายกรัฐมนตรี ในเวลานี้ ก็จะเป็นผู้ว่า การเอง ซึ่งเป็นการกระทำเท่าที่มีเงิน อยู่ เพราะฉะนั้นไม่มีการกระทบกระเทือน การเงินแม้แต่ประการใด จึงหวังว่าสภานี้ จะพิจารณาในหลักการ

นายแก้ว สิงหะเซนทร์
 (พิจิตร) : ความจริงข้าพเจ้าได้พยายามตั้งใจอยู่เสมอว่า สิ่งใดที่จะเป็นส่วนช่วยในการสร้างชาติแล้ว ข้าพเจ้าได้พยายามร่วมมืออยู่ด้วยทุกขณะ ในการที่ข้าพเจ้ายินชนกรงนี้ หากได้มีเจตนาที่จะขัดขวางกิจการที่รัฐบาลจะดำเนินหามาได้ หากแต่ว่าความคิดเห็นของข้าพเจ้าเพื่อยุติไม่ตรงกับรัฐบาล จึงขอถือโอกาสชี้แจงความคิดเห็นนี้ เพื่อประกอบการพิจารณาของสภา ฯ ในการร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ว่า จะสมควรสถานใดในเรื่องการสาธารณสุขของประเทศ ไทยเรา นั้น หากได้พิจารณาสักเล็กน้อยแล้วเราอาจจะเห็นว่าปมต้อยหรือจุดอ่อนแอที่สำคัญที่สุดที่เป็นเหตุขัดขวาง และทำให้การสาธารณสุขของประเทศไทยเราไม่ก้าวหน้าไปเท่าที่สมควรจะเป็น ข้าพเจ้าคิดว่าไม่ใช่เนื่องจากเราขาดกระทรวงการสาธารณสุข หากแต่เราขาดในประการอื่น ๆ เราจึงจะแก้ไขในประการนั้น ๆ เราจึงจะโต้แย้งว่าเราวางยาถูกประเภท เราเป็นโรคอย่างไหนแต่มาวางยาอย่างนี้ก็เป็น การวางยาผิดไป ข้อสังเกตของข้าพเจ้านั้นคือว่าการสาธารณสุขในเมืองไทย ไม่

ก้าวหน้าไป มีอยู่ ๓ ประการด้วยกัน ประการที่ ๑ ได้แก่การศึกษาของชาติ ประการที่ ๒ ได้แก่ศรัทธาในการแพทย์แผนปัจจุบันกับศรัทธาในการแพทย์แผนโบราณของเรานับว่าศรัทธาของราษฎรในแพทย์แผนปัจจุบันนี้ยังน้อยเหลือเกิน เหตุใดจึงน้อยนั้น ข้าพเจ้าจะพยายามชี้แจงต่อไป และประการที่ ๓ ก็เป็นการรับตามที่ท่านรัฐมนตรีได้แถลงเมื่อก่อนว่าเราขาดแพทย์ และการศึกษาของประเทศเรายังต้อย เรายังให้การศึกษามิเพียงพอ เพราะฉะนั้นการสาธารณสุขที่รัฐพยายามจะสนับสนุนนั้นมันจึงเข้าไปสู่ความดีไม่ได้สมดังว่า ในเรื่องศรัทธา ข้าพเจ้าคิดว่า หากว่าได้พิจารณากัน โดยถ่วงแท้แล้ว คิดว่าวิธีการดำเนินการสาธารณสุขของเมืองไทยแต่ตั้งเดิมจนกระทั่งบัดนี้นั้น เรามีวิธีการอยู่ ๒ วิธีด้วยกัน ในอันที่จะปลูกศรัทธาในเรื่องนิยมแพทย์แผนปัจจุบันนี้ คือดำเนินหนักไปในสาธารณสุขและพยาบาล และในกิจการทั้งสองนับว่าดำเนินไปไม่กลมกลืนกัน เราได้ก้าวให้เป็นสาธารณสุขมากกว่าให้เป็นพยาบาล เมื่อผลเมืองของเราจึงไม่เห็นผลดี ในการปฏิบัติที่เช่นนี้

ประโยชน์เพียงใด เพราะฉะนั้นในการที่
เราพยายามเอาพยาบาลไปใช้นั้นจึงไม่ได้
รับการนิยม ก็จำเป็นจะต้องตั้งเป็นบาง
หน่วย บางแห่ง ในย่านที่เป็น ชุม นุ่มชน
แต่เราควรจะขยาย การ พยา บาลอีกสาขา
หนึ่ง เรียกว่าการพยาบาลเคลื่อนที่ ใน
ขณะนั้นราษฎรเจ็บป่วยเล็กน้อยๆ แทนที่
จะ ได้รับการ พยาบาลจาก แพทย์ แผน
ปัจจุบันสมัยใหม่ แต่หาไม่พบ แต่ก่อน
ใน จังหวัดของข้าพเจ้ามีแพทย์ ๒ คน
แพทย์สาธารณสุขคนหนึ่งและแพทย์หญิง
อีกคนหนึ่ง เดียวนี้แยกเอาแพทย์ประจำ
จังหวัด ไปเสีย เดียวนี้เหลือคนเดียว
ทำการพยาบาลเกี่ยวกับสุขศาลา คนไข้
ในจังหวัดก็เหลือมืออยู่แล้ว จะออกไป
นอกตำบลได้อย่างไร ในเมื่อเราไม่มี
พยาบาลเคลื่อนที่ ถ้าเราได้มีการหน่วย
พยาบาลเคลื่อนที่ไป ก็เกิดเห็นว่าการ
พยาบาลแพทย์แผนปัจจุบัน นี้ ได้ผลดี
เมื่อเกิดเห็นผลเช่นนั้น ธรรมดาที่จะเกิด
ขึ้นมาเอง สาธารณสุขจะพร่า ช้าง
อย่างไรแก่กับเอาไว้ ต้องการจะจัดการ
อะไรก็รับ ในเมื่อแกเกิดศรัทธาแล้ว
เดี๋ยวนี้ศรัทธาของแกยังไม่เกิด เพราะการ
พยาบาลได้ผลเพียงใด ถ้าเหตุนี้แกจึง
หันเข้าหาลูกไม้ เขาสัตว์ กระตุกสัตว์

มาเป็นยาแล้วเราจะโทษว่าราษฎรไม่เห็น
มาทางนี้อย่างไร ถ้าเช่นนั้นเราโทษผิด
เราควรจะโทษท่านผู้มีหน้าที่เหล่านั้นดีกว่า
ต้องทำทาง ให้แกเกิด ศรัทธาแล้วเราก้
ดำเนินการอย่างไรก็ได้ เดียวนี้เรา
ดำเนินการสาธารณสุขไปหน้าแล้ว เรา
ก็มาเดินหน่วยพยาบาล ใน เรื่องการ ขาด
แพทย์นี้ ข้าพเจ้าคิดว่าแม้เราจะเปลี่ยน
สถานะของ สาธารณสุข เขียบขึ้น เป็น
กระทรวง การขาดแพทย์นี้จะหายไปได้
อย่างไร ข้าพเจ้าสงสัย แม้ว่าจะตั้งเป็น
กระทรวงขึ้นมาแล้ว การสาธารณสุข
ของเราก้ไม่สามารถจะก้าวไปโดยรวดเร็ว
เพราะเราขาดแพทย์ เพราะถ้าเราขาด
แพทย์ก็ น่าจะส่งเสริมอบรมนักเรียนแพทย์
ให้มาก ๆ ข้าพเจ้าคิดเช่นนั้น ประเทศ
ของเราขาดหมอสำหรับรักษาคน ขาด
หมอสำหรับรักษาสัตว์ ก็ต้องมีควายแต่เรา
ไม่สับปลายหมอกคนและหมอกวาย เรา
ทำกันเหาะ ๆ แหะ ๆ เราควรจะเพิ่ม
หมอกคนให้มาก ๆ แต่เราไปเดินอย่างอื่น
เสีย แล้วจะว่าองค์การเก่าไม่ถูกต้อง ต้อง
เป็นกระทรวงขึ้นนั้น ข้าพเจ้าสงสัยว่า
การตั้งกระทรวงนี้ จะเนรมิตหมอมาได้
อย่างไร ราษฎรของเราไม่รู้ไม่เข้าใจ
แล้วแกจะเกิดศรัทธาได้อย่างไร เพราะ

จะนั่นเมื่อเป็นเหตุร้ายขึ้น จะเกิดองค์การ
นี้ด้วย การเปิดองค์การเคลื่อนที่ขึ้น
ประกาศให้แก่ว่าการรักษายาบาลแผน
ปัจจุบันนี้ให้ผล แล้วต่อไปจะจัดการ
ทุ่มเทอะไรแก่รับทั้งนั้น ไม่ต้องดูตัว
อย่างอื่นไกลดอก จงดูท่านจอมพล
นายท่านรัฐมนตรีคนนั้นเถอะ เนื่องจาก
ท่านได้ทำหน้าที่ให้แก่ชาติบ้านเมืองเป็น
อย่างดียิ่ง แล้วเดี๋ยวนี้เป็นอย่างไร
ราษฎรทั้งประเทศต่างพร้อมกันบูชา
เคารพและตามท่านทั้งนั้น เพราะท่าน
ได้ปลุกศรัทธาให้เขาเห็น ก็เมื่อเรายังไม่
ไปทำอะไรให้เขาเห็น เขาจะเกิดศรัทธา
อย่างไร เมื่อจุดอ่อนแอเราอยู่ตรงนั้น
แล้วเราไม่แก้ตรงนั้น ไปแก้ที่อื่น เราจะ
ทำอย่างไรได้ ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าวางยาผิด
ในเรื่องการศึกษานั้น ข้าพเจ้าเสียใจที่
ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ
ไม่ได้มา แต่ถึงท่านไม่ได้มา เราก็ยอม
รับว่า การศึกษาของเรายังต่ำอยู่ เราจะ
เดินตามอื่นราษฎรเดินไม่ทัน เราจะ
ต้องเพิ่มในเรื่องการศึกษาแทนที่เราจะ
เพิ่มในเรื่องการศึกษา แทนที่เราจะปลุก
ศรัทธาให้ราษฎรเห็นว่าการแพทย์ปัจจุบัน
ดีขึ้นจากการเพิ่มพยาบาลเคลื่อนที่ซึ่งแต่
เดิมเรามีอยู่ ๒ หน่วย เดี่ยววันก็มีอยู่

๒ หน่วย เราขาดแพทย์ เราไม่เพิ่มแพทย์
แต่เราตั้งเป็นกระทรวงขึ้น เช่นนี้เห็นว่า
จะไม่ถูกทาง ถึงแม้ว่าท่านรัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงชี้แจงว่า ในการที่ตั้ง
กระทรวงขึ้นเช่นนี้ ก็ไม่เป็นทางให้
กระทบกระเทือนถึงรายจ่ายของประเทศ
ชาติเท่าไรก็ตาม แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าอย่าง
น้อยๆ ก็มีการจ่ายเพิ่ม อย่างเป็นต้นว่า
เรามีกรมใหม่ สำนักงานใหม่ตั้งขึ้นมา
สำนักงานเลขานุการรัฐมนตรีนั้นเราต้อง
มีคน ไม่มีเงินไม่มีคน เราต้องมีสำนัก-
งาน ปลัดกระทรวง แล้วไม่จ่ายเงิน
สำนักงานปลัดกระทรวงจะได้มาอย่างไร
นอกจากนี้ยังมีกรมการแพทย์ ถ้าหาก
ว่าใช้จ่ายเงินไปในทางที่ถูกแล้ว ข้าพเจ้า
ก็เคารพแล้วข้าพเจ้าก็สนับสนุน เป็นโรค
เช่นนี้แหละวางยาอย่างโน้นไม่ถูก ที่ถูก
ขึ้นมาก็คือท่านก็ด้วยความหวังดีต่อประ-
เทศชาตินั่นเอง ข้าพเจ้าเห็นเช่นนี้และ
โปรดอย่าลืมว่า แม้เราตั้งกระทรวงการ
สาธารณสุขขึ้นมแล้ว ที่ท่านว่าแพทย์ก็
ไม่สามารถจะดีขึ้นมาได้ ในสมัยที่เราไม่
เพิ่มนักเรียนแพทย์ให้มากขึ้น ท่านว่า
ราษฎรของเรายังไม่นิยมสาธารณสุขหรือ
การแพทย์แผนปัจจุบัน แต่ว่าตราบโศ
ที่เรายังไม่มีการพยาบาลเคลื่อนที่พอเพื่อ

ให้เขาเกิดศรัทธาแล้ว トラบไตที่เรายังไม่เพิ่มการศึกษาให้ถึงขีดแล้ว トラบนั้น การสาธารณสุขของเราจะก้าวไปไม่ได้ จะก้าวได้ก็ต้องเอาเชือกไปผูกคอแล้วลากมาเท่านั้น ข้าพเจ้าคิดเห็นเช่นนั้น

พ.ต. ชวง เซวงศักตสงคราม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : คำอภิปรายของท่านสมาชิกนั้นเห็นไปในทางที่จะรับหลักการยิ่งขึ้น คือปัญหาเกี่ยวกับการศึกษาเป็นประการใดก็ตามแล้ว ก็เกี่ยวกับกระทรวงศึกษาธิการไม่เกี่ยวกับกระทรวงการสาธารณสุข จริงอยู่การศึกษาเกี่ยวกับการปรับปรุงชีวิตจิตใจและร่างกายนั่นเอง และการศึกษาในรูปแบบนั้น จะได้ปรับปรุงชีวิตจิตใจของเด็ก มีร่างกายอนามัยสมบูรณ์ยิ่งขึ้น และเกี่ยวกับในเรื่องศรัทธาที่สมาชิกได้กล่าวมานั้น ความจริงไม่ใช่กรมสาธารณสุขที่อยู่เดิมละเลย ความจริงก็ต้องการให้มีหน่วยพยาบาลให้มากขึ้น ท่านสมาชิกก็จะได้สังเกตเห็นว่าเราได้พยายามของงบประมาณทุก ๆ ปี แต่ว่าการอัตรากำลังแพทย์นั้นเป็นการสนใจอยู่เป็นอันมาก เพราะเราจะเพิ่มนักเรียนมากเพียงใด แต่เครื่องมือในการสอนและครูบาอาจารย์สอนมีจำกัด เพราะฉะนั้น

การที่จะขยายให้เต็มบ้านเต็มเมืองก็ลำบาก แต่อย่างไรก็ตามในการนี้เราได้ปรับปรุงให้มีนักเรียนแพทย์ ๔ ปี ซึ่งบัณฑิตเรียนมาได้สองปีแล้ว อีกสองปีเราก็จะได้แพทย์เพิ่มพูนขึ้นอีกตามสมควร

การศรัทธาของราษฎรนั้นก็เป็นจริงอยู่บ้าง ซึ่งความจริงนั้นตามสถิติราษฎรของเราก็ศรัทธาในเรื่งแผนใหม่ยิ่งขึ้น แต่ว่าปัญหาเรื่องการพยาบาลเป็นเรื่องชั้นที่สอง เพราะเหตุว่าประชากรของชาติจะมีกำลังร่างกายสมบูรณ์ ไม่ใช่ตัวคนเดียว ทั้งบ้านทั้งเมือง ความประสงค์ไม่ให้คนมีโรคภัยไข้เจ็บเช่นเดียวกับรถยนต์เราไม่ปล่อยให้ชำรุดทรุดโทรม ถ้าชำรุดแล้วแก๊ก็จะไม่ดีเหมือนเก่า คนเราก็เช่นเดียวกัน นี่เป็นหลักเบื้องต้น เพราะฉะนั้นในการที่รัฐบาลพยายามปรับปรุงชีวิตจิตใจราษฎรให้รู้จักรักษาอนามัย รู้จักการป้องกันโรคเป็นสิ่งสำคัญ ปัญหาเรื่องการรักษาพยาบาลเป็นชั้นที่สอง แต่อย่างไรก็ตามการที่เรารวมกิจการแพทย์และการสาธารณสุขด้วยกัน ย่อมส่งเสริมในเรื่องการแพทย์ได้เป็นอย่างดี และกิจการที่ดำเนินการแยกย้ายกันอยู่หลายกระทรวงทบวงกรมนั้น เราได้กระจาย

เจ้าหน้าที่แพทย์ออกไปเป็นอันมาก ถ้า
 เราได้รวมกันไว้เป็นกระทรวงเดียวกัน
 แล้วก็ยอมย้ายหมุนเวียนหรือบางทีมีเรื่อง
 เร่งร้อน มีกรณีฉุกเฉิน เราก็พอระดม
 มาช่วยกันได้ นอกจากนั้นท่านทั้งหลาย
 ก็สังเกตเห็นได้ว่า ในการที่เราได้รวม
 เอาอย่างแผนกวัคซีน เซรัม เป็นต้นของ
 หน่วยต่างๆ เช่นกรมแพทย์ทหารบก
 กิตติ ของสภาอากาศ กิตติ มารวมกันขึ้น
 นั้นจะทำให้เราประหยัดเจ้าหน้าที่อยู่มาก
 เพราะเหตุว่าทุกๆ โรงพยาบาลต่างก็ไป
 ทำเซรัมเป็นการแข่งขัน ถ้าเรารวมกัน
 แล้วก็จะเป็นการประหยัด ด้วยเจ้าหน้าที่
 ที่ใช้ในกิจการนั้นก็สามารโยกย้ายไปทำ
 ในด้านอื่น ๆ ได้เมื่อเราต้องการ นอก
 จากนั้นในการดำเนินการร่วมกันเป็น
 กระทรวงทบวงกรมใหม่ขึ้น^๕ ก็คือเป็น
 กระทรวงการสาธารณสุข เรามีความ
 มุ่งหมายสำคัญก็คือว่า มีนโยบายในทาง
 ป้องกันเป็นประการที่ ๑ และนอกจาก
 นั้นจะต้องส่งเสริมจำนวน พลเมือง ของ
 เราให้มากที่สุดทั้งปริมาณและคุณภาพ โดย
 เหตุเช่นนั้น ในพระราชกฤษฎีกาที่เราจะ
 ได้จัดวางระเบียบราชการในกระทรวง
 ทบวงกรมไว้ จึงได้พยายามยกเอาการ
 มารดาและทารกสงเคราะห์^๕ มาเป็นกอง

เพราะฉะนั้นเราจึงเห็นได้ว่า รัฐบาลมี
 นโยบายที่จะเพิ่มประชากรของประเทศ
 ชาติให้มากยิ่งขึ้น รวมความว่าการรวม
 การแพทย์และสาธารณสุขไว้แห่งเดียวกัน
 จะเพิ่มประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และงบ-
 ประมาณนั้นข้าพเจ้าได้แสดงแล้วว่า ไม่
 ได้แต่ต้องงบประมาณอย่างใด เป็น
 แต่จะโอนตัวบุคคล โยกย้าย มาบรรจุให้
 เรียบร้อยก่อน

นายพัน สุพรรณสาร (พระ-
 นครศรีอยุธยา) : ข้าพเจ้า ได้ฟัง
 เหตุผลที่รัฐบาลแถลงประกอบเรื่องที่จะ
 ตั้งกระทรวงใหม่ด้วยความสนใจ คงมี
 สาระสำคัญตามเหตุผลก็คือว่า พยายาม
 ที่จะรวบรวมงานต่างๆ ที่ได้กระจัด
 กระจายอยู่ในกระทรวงทบวงกรมอื่น ๆ
 เข้ามารวมกัน ไว้ใน กระทรวงใหม่คือ
 กระทรวงการสาธารณสุข เหตุผลดังนี้
 ถ้าหากว่าได้ฟังก็รู้สึกว่าจะเป็นอย่างนั้น
 แต่ถ้าเวลาจะตั้งกรม อย่างเช่น ตั้ง กรม-
 ประชาสงเคราะห์ ว่ารวมกันไว้ก็ไม่ดี
 ควรจะแยกกันไว้บ้านเมืองจะเจริญขึ้น
 แล้วผลที่สุดก็รวมกันใหม่ ข้าพเจ้ารู้สึก
 ว่าการ รวมและการแยกกันเป็นเรื่อง
 ระเบียบที่จะจัดกันมากกว่า ระเบียบนี้^๕

เหมือนว่าทุก ๆ ปี ข้าพเจ้าส่งสารกรรม
ประชาสงเคราะห์มากที่สุด ไม่มีที่จะอยู่
ขึ้นอยู่กับคณะกรรมการจังหวัด และ
เลื่อนไปกระทรวงมหาดไทย และต่อไป
จะไปไหนก็ไม่รู้ ข้าพเจ้ายังเตาไม่ถูก

ในเรื่องการสาธารณสุข ข้าพ-
เจ้าคิดว่ารัฐบาลยังไม่มั่นใจนโยบายอันแน-
นอนในเรื่องที่ไม่มีอะไรแก้ไข คือใน
ระยะ ๕ ปีนี้แก้ไขกันอยู่ที่นี่ไม่เหมาะ
ก็แก้ไขที่โน่นและที่นี่ การพิจารณา
เช่นนี้พิจารณาในทางปฏิบัติแล้วก็จะ
ไปไม่ได้เพราะเราจัดในชั้นปฏิบัติไม่
เรียบร้อย ไปที่นั่นก็ทดลอง และที่นี้
ก็ทดลอง ผลที่รัฐบาลปฏิบัติก็ไม่ได้ผล
เพราะเรายังทดลองกันอยู่ ย้ายกันไป
ย้ายกันมาตั้งกรมใหม่ขึ้น ตั้งกระทรวง
ใหม่ขึ้น ด้วยเหตุเช่นนี้ข้าพเจ้าจึงไม่เห็น
ชอบด้วยกับเหตุผลที่แถลงมา จริงอยู่
รัฐบาลอาจจะเห็นลู่ทางในอันที่จะนำ
ความเจริญไปสู่ประเทศชาติ แต่ข้าพเจ้า
ได้สังเกตมาแล้วในทางที่ได้ผ่าน ๆ มา
ข้าพเจ้าเห็นว่ามันเป็นเรื่องทีล่อย ๆ และ
ทดลองกันอยู่เรื่อย ๆ โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งความมุ่งหมายของรัฐบาลในการ
ที่จะตั้งกระทรวงการสาธารณสุขขึ้น
แล้วก็น่าจะ ไปรวมเอาแพทยศาสตร์

เภสัชกรรมอะไรใน ขุพาลงกรณ์มหา-
วิทยาลัย ซึ่งขึ้นอยู่กับกระทรวงศึกษา-
ธิการมาอยู่ในกระทรวงการสาธารณสุข
ข้าพเจ้าก็ไม่อยากที่จะเชื่อว่าจะได้ผล
ประสิทธิภาพสมความมุ่งหมาย ตามที่
ข้าพเจ้าคิดว่ารัฐบาลน่าจะขัดแย้งกันอีก
หมายความว่ากระทรวงการสาธารณสุข
จะต้องโรงเรียนแพทย์อีก หรือว่าในเรื่อง
การเรียนจะคงให้อยู่ในบังคับบัญชาของ
กระทรวงศึกษาธิการตามเดิม ถ้าหาก
ว่ามาแยกกันในรูปแบบแล้ว ต่อ ๆ ไปจะ
เห็นไปอย่างไร ข้าพเจ้าก็ไม่สามารถจะ
ทราบเรียนได้ แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าใน
เรื่องเรียนก็ต้องอยู่ในกระทรวงศึกษา
ธิการ ในเรื่องปฏิบัติการ จะให้อยู่ใน
กระทรวงใด กรมใดก็แล้วแต่วิชาการ
และเทคนิคของกระทรวงนั้น แล้ว
ทำไมจะเอาเรื่องเรียนมาไว้ในกระทรวง
การสาธารณสุข แล้วถ้าไม่เอามาแล้ว
แพทย์ไม่ตีกระนั้นหรือ ก็หมายความว่า
เวลาไม่มีแพทย์จะพอใช้ และถ้าจะเอา
ไปรวมกับกระทรวงการสาธารณสุขก็
จะเพิ่มจำนวนได้ หลักการเช่นนี้
ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ถ้าเราจะสามารถ
เพิ่มขึ้นได้ อยู่ในกระทรวงศึกษาธิการ
ก็เพิ่มขึ้นได้ ทำไมจะย้ายไปอยู่กระทรวง

การสาธารณสุขจึงจะเพิ่มขึ้นได้ ไม่เห็น
มีเหตุผลอะไรในเรื่องแพทย์ไม่พอเพียง
ได้เคยปรึกษากันในคณะของอธิการบดี
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งได้เคยมา
ชี้แจงในงบประมาณทุกๆ ปี ปรากฏว่า
ไม่มีเงินจะให้บ้าง ไม่มีเครื่องมือบ้าง
และถ้ามากไปคุณภาพจะหย่อนไป
เกี่ยวกับชีวิตจิตใจ นั่นเป็นเรื่องเกี่ยว
กับหลักวิชาการ ไม่เกี่ยวกับปฏิบัติ การ
ที่อยู่กรรมนั้นกรรมนี้ เกี่ยวกับไม่มีเงิน
จะจ้างครู ไม่มีเงินจะซื้อเครื่องมือ
แล้วไม่มีเงินจะหาที่ ไม่มีโรงเรียนให้
เรียนพอ ที่เราประสบอยู่ในเรื่องเช่นนี้
ปัญหาเช่นนี้ ไม่ใช่ว่าอยู่ที่นั่นมีมาก อยู่ที่
นั่นมีน้อย ทนกระทรวงการสาธารณสุข
เมื่อใดตั้งชนแล้ว แล้วโอนเอาที่นต-
แพทย์พวกนี้ไปข้างไหน กระทรวงการ
สาธารณสุขจะได้รับการงบประมาณมากขึ้น
จากที่อยู่กับมหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
กระนั้นหรือ ข้าพเจ้าไม่เชื่อแล้ว
ข้าพเจ้าเห็นว่าจะเสื่อมถอยลงไปอีก
เพราะจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีเงิน
อุดหนุน นอกจากนั้นงบประมาณก็ไม่
ต้องแต่หลายหน ซึ่งตำแหน่งต่างๆ
ที่ซึ่งเขาขอไม่ได้ เขาก็มีเงินจ้าง ถ้ามา
อยู่ใน กระทรวงสาธารณสุขที่ต่างชนมา

ใหม่^๕ ยิ่งจะไม่สามารถเพิ่มขึ้น และ
ถ้าที่ว่าแพทย์ใน กระทรวงสาธารณสุข
เท่าที่มีอยู่ในเวลานี้ กลับจะมีน้อยด้วย
ขอให้จำไว้ด้วยว่านี่เป็นเรื่อง การรวม
มีประเภทข้อคิดก็คือว่าในเรื่อง การเงิน
เรื่องการเงินนี้ท่านรัฐมนตรีก็ได้ให้
เหตุผล ๒ ครั้งแล้ว ก็ว่าจะไม่หมด
ไม่เปลืองมากมายนัก สำหรับในปีนี้เอง
ข้าพเจ้าเชื่อว่าคงจะไม่หมด ไม่เปลือง
อะไร แต่สถานการณ์ของบ้านเมือง
เราในปัจจุบันนี้ก็ไม่มีใครว่า จะกระจ่าย
แจ่งลงไปเมื่อใด จะแลเห็นเพียงใด
แต่บังคับถ้าหากว่าได้ขยายการงานก็ขยาย
กระทรวงอีก ที่ว่าจะไม่เปลืองเงินนั้น
เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ในเรื่องพระ
ราชบัญญัติปรับปรุง กระทรวง ทบวง-
กรมทุกครั้ง ถ้าหากว่าเงินไม่เพิ่มแล้ว
พอถึงงบประมาณประจำปีทีไร ก็ขอให้
พวกกรรมการพิจารณางบประมาณ
แยกไว้ด้วยว่ามีมาใหม่ ไม่ต้องสงสัย
เลยเมื่ออนุมัติไปได้ในเรื่องพระราช
บัญญัติแล้ว ทำไมเราจะทักท้วงในเรื่อง
เงิน เพราะฉะนั้นเรามีอยู่เวลาเดียวคือ
เวลาเราตั้ง กระทรวงเท่านั้น เพราะ-
ฉะนั้น ในระหว่างที่บ้านเมืองอยู่ใน
สถานะสงครามเช่นนี้ ก็ไม่น่าจะเปลี่ยน

กองจักรให้หมอบไปตบสองพันสองร้อยรอบ
อะไรเช่นนั้น

ข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่า การที่รวม
และตั้ง กระทรวง การ สาธารณ สุข ขึ้น
แล้วก็รวมเอางาน นั้น งาน นั้น มา ไว้ตาม
ร่างที่เสนอมานี้ ก็เป็น ชั้น ที่ ทดลอง
เช่นเดียวกัน และคิดว่าค่อย ๆ ไป ค่อย ๆ
จะต้องเปลี่ยนกันเสียอีกก็ไม่ว่า ในการที่
จะแบ่งเอางานที่อยู่กรรมนี้ มา อยู่ กรรมนี้
เอางานกรรมนี้มากรรมนี้ ถ่ายเทกันเอง
ก็เสียเงินมากเหมือนกัน จึงเห็นว่าไม่น่า
จะต้องมาทำกันในเวลานี้ ความจริง
ได้ให้ความวิญญูญัยไปแล้วก็ไม่น่าจะมอง
ไปในแง่ ที่ เห็น ว่า หมดเปลือง หรือ ไม่
สามารถอะไรเช่นนั้น ไม่ใช่เช่นนั้นคือ
ว่างานที่ได้ผ่านเข้ามา ข้าพเจ้าสังเกต
ดูก็เห็นว่าผลยังไม่ ทัน จะ ได้ ก็ ปล่อยไป
และถ้าปล่อยไปแล้วไม่ได้ผลก็คล้าย ๆ
กับว่า ที่ทำ ไป นั้น ไม่สามารถ เพราะ
ฉะนั้นพอจะเสื่อม ก็ เปลี่ยน แปลงกันอยู่
เรื่อย ๆ เช่นนี้ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบเหมือน
กันว่าผลที่ จะ ได้ มากกว่านั้นจะ เกิด ขึ้น ได้
อย่างไร เพราะฉะนั้นบ้านเมืองอยู่ใน
ภาวะ ตก เงิน เช่นนี้ ความจริง ข้าพเจ้า
เห็นว่ายังไม่ควร ซึ่งความคิดเห็นของ
รัฐบาลนั้นข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่าเพื่อความ

เจริญของบ้านเมือง แต่ขอให้ระลึกว่า
การเปลี่ยนถ้าแม้ว่าจะอยู่ในภาวะ คับขัน
การเปลี่ยนก็ย่อมจะมีการเปลี่ยน กันบ้าง
เป็นธรรมดา ซึ่งถ้าเช่นนั้นแล้วก็ไม่
ต้องเปลี่ยนกันในพระราชบัญญัติ
ข้าพเจ้าเห็นว่า ไม่ควรรับหลักการไว้
พิจารณา

พ.ต. ชูวงศ์ เศวตศักดิ์สงคราม
(รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาด-
ไทย): ที่ท่านสมาชิกพูด เป็นไปในทาง
ว่าเป็นเรื่อง ทดลอง ไม่สิ้นสุดและไม่ถึง
ราษฎรสักทีนั้น ไม่เป็นความจริง ซึ่ง
รัฐบาล ได้ ทำอยู่ ทุกวัน นี้ ไม่ใช่เรื่อง
ทดลอง เราได้ทำทุกอย่างเต็มที่ จะเห็น
ได้ว่ากรมประชาสงเคราะห์ ได้ตั้งขึ้น
แล้วเอา ไป ไว้ใน สำนักนายกรัฐมนตรี
และกิจการของกรมประชาสงเคราะห์
ก็ได้ดำเนินงาน มาตามลำดับ ความจริง
ความตั้งใจอยากจะไว้กระทรวงมหาดไทย
และด้วยเหตุว่าเป็นกรมที่ตั้งขึ้นใหม่และ
อยู่ใกล้ชิดเกี่ยวกับท่าน นายกรัฐมนตรี
จะได้ดูแล ของ ท่าน เป็น พิเศษ และ
กิจการนั้นก็ดำเนินมาโดยดี บัดนี้การที่
ตั้งกระทรวงใหม่ นั้น งาน สงเคราะห์
ทั้งปวงก็จะอยู่ในการสาธารณสุข ซึ่ง
แนว ทาง ก็ คิด ว่า เป็น การ ถูกต้องแล้ว

และนอกจากนั้นเรื่องเกี่ยวกับนักเรียนแพทย์นั้น เวลาที่อยู่ในกระทรวงศึกษาธิการ แต่เวลาที่เราจะแยกมานั้น แยกมาเฉพาะผู้ที่ข้ามฟากไปอยู่ฝั่งข้างโน้นแล้ว สำหรับการเรียนเตรียมแพทย์นั้นคงจะอยู่กระทรวงศึกษาธิการต่อไป เพราะการเรียนเตรียมแพทย์นั้นคงจะไม่เกี่ยวกับแพทย์เลย เป็นการเรียนเบื้องต้น การที่รวมอยู่เช่นนั้นก็เพื่อจะขยายโรงเรียนแพทย์ รับนักเรียนประจำการมากยิ่งขึ้น เพื่อจะรับนักเรียนจากมหาวิทยาลัย และต่อไปมหาวิทยาลัยก็อาจจะมีขึ้นหลายแห่ง เพราะฉะนั้นการดำเนินงานเพื่อขยายในอันที่จะรับสถานฝึกหัดขึ้นก็ไม่ใช่ว่าจะมีเฉพาะที่ศิริราชแห่งเดียว อาจจะไปหลาย ๆ แห่งก็ได้ และอาจเพิ่มอีกก็ได้ ปัญหาไม่ได้ไปพาดพิงคาบเกี่ยวกระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงศึกษาธิการเกี่ยวกับการศึกษาเบื้องต้นเท่านั้น และผลจะเกิดขึ้นอย่างไรนั้นรัฐบาลเห็นว่าการจัดเช่นนั้นเป็นการดียิ่งขึ้น และสถานการณ์เช่นนั้นเราก็ควรจะปรับปรุงกิจการให้ทะมัดทะแมงยิ่งขึ้น และถ้าเราปล่อยให้หยุดยั้งอยู่ก็เป็นเรื่องที่เราจะเสียใจในภายหลัง ถ้าเราทิ้งการ

เช่นนั้นเราจะทำอะไรเลยเช่นนั้นไม่ได้ เพราะฉะนั้นรัฐบาลจึงต้องทำทุกอย่าง และการที่ปรับปรุงมาเช่นนั้นก็หวังความสำเร็จในอนาคตของเราเป็นส่วนใหญ่ เพราะฉะนั้นหวังว่าสภาฯ นี้ควรจจะรับหลักการ

นายสว่าง สนิทพันธุ์ (สุพรรณบุรี): เมื่อได้ฟังถ้อยแถลงของทั้งสองฝ่ายแล้ว ข้าพเจ้าเห็นชอบด้วย ขอเสนอให้ลงมติ

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาฯ: ข้าพเจ้าขอให้ลงมติ ผู้ใดเห็นว่าสมควรจะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไป ขอให้ไปรตยกมือขึ้น

สมาชิยกยกมือส่วนมาก

ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปรตยกมือขึ้น

สมาชิยกยกมือส่วนน้อย

ประธานสภาฯ: ผู้ที่ไม่เห็นด้วยมีส่วนน้อย เป็นอันว่าที่ประชุมตกลงรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไป

พ.ต. ช่าง เขววงศักดิ์สงคราม (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย): เมื่อได้ตกลงรับหลักการแล้ว

มีปัญหาเล็กน้อยเท่านั้น เพราะฉะนั้น
รัฐบาลขอเสนอให้พิจารณารวดเดียว

ประธานสภา ฯ: รัฐบาลขอ
เสนอให้พิจารณารวดเดียว เมื่อไม่มี
ผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้า
ถือว่าที่ประชุมอนุมัติ

นายแก้ว สิงหะคเชนทร์
(พิจิตร): ในเมื่อสภาฯ ได้รับหลัก
การแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้แล้ว
ข้าพเจ้ามองดูรายละเอียดนี้ รู้สึกว่ามี
หลักการอีกบางแห่ง เช่น ในเรื่อง หมอ
รตไฟเป็นต้น ถ้าท่านรับว่าท่านจะโอน
หมอเหล่านี้มาเสีย และไกลโรงพยาบาล
ก็ให้โรงพยาบาลช่วย ถ้าเราจะพิจารณา
รวดเดียว ข้าพเจ้าเห็นว่าจะพิจารณา
ไม่รอบคอบ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอ

เสนอให้ตั้งกรรมาธิการไปพิจารณา
ดีกว่า

พล.ท. มังกร พรหมโยธี (รัฐ-
มนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม):
ในฐานะที่ข้าพเจ้าได้รับนโยบาย
ปรับปรุงกระทรวงนี้ ในการที่จะรวม
แพทย์รตไฟหรือไม่นั้น ในขั้นต้นคณะ
กรรมาธิการได้พิจารณาแล้วว่าควรจะ
รวม แต่เมื่อพิจารณาโดยท้องแท้แล้ว
อย่างเช่นของทหารเราก็ไม่รวม อย่าง
เช่นแพทย์รตไฟซึ่งเขามีกองการคล้าย
ทหาร คณะกรรมาธิการจึงไม่เอาแพทย์
ของกรมรตไฟมารวมด้วย

นายแก้ว สิงหะคเชนทร์
(พิจิตร): ขอดอน

ประธานสภา ฯ: ขอให้เลขา
ธิการอ่าน

เลขานุการสภา ฯ :

ร่างพระราชบัญญัติ

ปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ๓)

พุทธศักราช ๒๔๘๕

.....
.....
.....
.....

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พุทธศักราช ๒๔๘๔

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๘๕"

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พุทธศักราช ๒๔๘๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"มาตรา ๔ ให้มีกระทรวงและทบวงการเมือง ซึ่งมีฐานะเทียบกระทรวง ดังต่อไปนี้ มีอำนาจและหน้าที่บริหารราชการแผ่นดินตามกฎหมาย

- (๑) สำนักนายกรัฐมนตรี
- (๒) กระทรวงกลาโหม
- (๓) กระทรวงการคลัง
- (๔) กระทรวงการต่างประเทศ
- (๕) กระทรวงการเศรษฐกิจ
- (๖) กระทรวงการสาธารณสุข
- (๗) กระทรวงเกษตรราชการ
- (๘) กระทรวงคมนาคม
- (๙) กระทรวงมหาดไทย
- (๑๐) กระทรวงยุติธรรม
- (๑๑) กระทรวงศึกษาธิการ"

มาตรา ๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นหมวด ๕ ทวิ มาตรา ๑๓ ทวิ และมาตรา ๑๓ ทริ แห่งพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พุทธศักราช

“หมวด ๕ ทวิ

กระทรวงการสาธารณสุข

มาตรา ๑๓ ทวิ กระทรวงการสาธารณสุขมีอำนาจและหน้าที่เกี่ยวกับการ
สาธารณสุข การประชาสัมพันธ์ และการควบคุมการกักขัง

มาตรา ๑๓ ทวิ หน้าที่ราชการในกระทรวงการสาธารณสุขแยกเป็น

๑. สำนักงานเลขาธิการรัฐมนตรี
๒. สำนักงานปลัดกระทรวง
๓. กรมการแพทย์
๔. กรมประชาสัมพันธ์
๕. กรมมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์
๖. กรมวิทยาศาสตร์การแพทย์
๗. กรมสาธารณสุข

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติปรับปรุง
กระทรวง ทบวง กรม พุทธศักราช ๒๔๘๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๘ กระทรวงมหาดไทยมีอำนาจและหน้าที่เกี่ยวกับการรักษาความ
สงบเรียบร้อยภายในราชอาณาจักร การสาธารณสุข และการปกครองท้องถิ่น”

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติปรับปรุง
กระทรวง ทบวง กรม พุทธศักราช ๒๔๘๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๘ หน้าที่ราชการในกระทรวงมหาดไทยแยกเป็น

๑. สำนักงานเลขาธิการรัฐมนตรี
๒. สำนักงานปลัดกระทรวง
๓. กรมตำรวจ
๔. กรมที่ดิน
๕. กรมมหาดไทย
๖. กรมโยธาเทศบาล

- ๗. กรมราชทัณฑ์
- ๘. กรมอัยการ

ไม่มีสมาชิกคัดค้าน

ประธานสภาฯ : หมทวาระที่ ๒ แล้ว ก็ไปขอให้พิจารณาในวาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้สมควรจะออกใช้เป็นกฎหมายได้ ขอให้ไปรตยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียง

ประธานสภาฯ : ผู้ที่ไม่เห็นด้วยไม่มี พร้อมเพรียง เป็นอันว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ออกประกาศใช้เป็นกฎหมายได้

ในวาระต่อไปขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติโอนเงิน ในงบประมาณ เนื่องจากการปรับปรุง กระทรวง ทบวง กรมใหม่ พุทธศักราช ๒๔๘๕ ของรัฐบาล

พ.ต. ช่าง เขวงศักดิ์สงคราม (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย): รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติโอนเงินในงบประมาณเนื่องจากการปรับปรุง กระทรวง ทบวง กรมใหม่ พุทธศักราช ๒๔๘๕

ตามที่สภาฯ ได้รับหลักการและผ่าน

พระ ราชบัญญัติปรับปรุง ทบวง กรมไป แล้ว ก็มีความจำเป็นที่จะต้องโอนเงิน ในงบประมาณของกระทรวงต่าง ๆ ซึ่งได้แยกย้ายกันมาตั้งไว้ในกระทรวงใหม่ หวังว่าสภาฯ จะรับหลักการ

พ.อ. หลวง ขาญสงคราม (สมาชิกประเภทที่ ๒): ข้าพเจ้าขอเสนอให้ลงมติ

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาฯ : ข้าพเจ้าขอให้ลงมติ ผู้ใดเห็นว่าควรรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้พิจารณาต่อไป ขอให้ไปรตยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียง

ประธานสภาฯ : ผู้ที่ไม่เห็นด้วยไม่มี พร้อมเพรียง เป็นอันที่ประชุมตกลงรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้พิจารณาต่อไป

พ.ต. ช่าง เขวงศักดิ์สงคราม (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย): ขอพิจารณารวดเร็ว

ประธานสภาฯ: ท่านรัฐมนตรี
ขอให้พิจารณารวดเดียว จะมีผู้ใดมีความ
เห็นเป็นอย่างอื่น

ไม่มีสมาชิกคัดค้าน

เลขาธิการสภาฯ :

ประธานสภาฯ: เมื่อไม่มีผู้ใด
มีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่า
ที่ประชุมอนุมัติให้พิจารณารวดเดียว
ขอให้เลขาธิการอ่าน

ร่างพระราชบัญญัติ

โอนเงินในงบประมาณ เนื่องจากการปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรมใหม่
พุทธศักราช ๒๔๘๕

.....
.....
.....
.....

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรโอนเงินในงบประมาณในพระราช-
บัญญัติงบประมาณประจำปีงบประมาณ พุทธศักราช ๒๔๘๕ ให้แก่กระทรวงการ
สาธารณสุข และกรมในสังกัดซึ่งได้มีการปรับปรุงใหม่ตามพระราชบัญญัติปรับปรุง
กระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๘๕

.....
.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติโอนเงินในงบ-
ประมาณ เนื่องจากการปรับปรุงกระทรวงทบวงกรมใหม่ พุทธศักราช ๒๔๘๕"

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็น
ต้นไป

มาตรา ๓ ให้โอนงบประมาณของกรมสาธารณสุขและกรมประชาสงเคราะห์
ในกระทรวงมหาดไทย ไปเป็นงบประมาณของกรมสาธารณสุขและกรมประชา-
สงเคราะห์ ในกระทรวงการสาธารณสุข

มาตรา ๔ ให้โอนงบประมาณส่วนหนึ่งที่กองสุขาภิบาลโรงเรียน กรม
พลศึกษา ในกระทรวงศึกษาธิการ และงบประมาณของแผนกอนามัยเรือนจำ
กรมราชทัณฑ์ ในกระทรวงมหาดไทย ไปเป็นงบประมาณของกรมสาธารณสุข
ในกระทรวงการสาธารณสุข

พ.ต. ช่าง เขวงศักดิ์สงคราม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย :
ขอตัดคำว่า "ที่" ในมาตรา ๔ ออก

เลขาธิการสภาฯ: มาตรา ๕ ให้โอนงบประมาณของเภสัชกรรม และ
โรงงานเภสัชกรรมไทยของกรมวิทยาศาสตร์ ในกระทรวงการเศรษฐกิจ
ไปเป็นงบประมาณของกรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ ในกระทรวงการสาธารณสุข

มาตรา ๖ ให้โอนงบประมาณส่วนหนึ่งของแผนกเซรุ่มวัคซีน กรมแพทย์ทหารบก
ในกระทรวงกลาโหมไปเป็นงบประมาณของกรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ ในกระ-
ทรวงการสาธารณสุข

มาตรา ๗ ให้โอนเงินงบประมาณส่วน ของ คณะแพทยศาสตร์และศิริราช
พยาบาล แผนกเภสัชกรรมศาสตร์ แผนกสัตวแพทยศาสตร์ แผนกเภสัชกรรม-
ศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กระทรวงศึกษาธิการ ไปเป็นงบประมาณของ
กรมมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ ในกระทรวงการสาธารณสุข

มาตรา ๘ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการสาธารณสุข รัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงการเศรษฐกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ และรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงมหาดไทย รักษาการตามพระราชบัญญัติ

.....

.....

นายพันสุพรรณสาร(พระนคร-
ศรีอยุธยา): ข้าพเจ้ามีความสงสัยว่า
รัฐมนตรีที่รักษาการในพระราชบัญญัติ
นี้มีหลายคนเหลือเกิน จะมีอำนาจออกกฎ

แต่ละคน ทุกๆคนหรืออย่างไร
พ.ต. ช่าง เขวงศักดิ์สงคราม
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย :
ไม่มีเรื่องออกกฎกระทรวง

ประธานสภาฯ นี้เป็นรูปแบบ
ที่จะโอนไปกระทรวงใหม่ หมวดวันที่
๒ แล้ว ต่อไปขอให้พิจารณาในวาระที่
๓ ผู้ใดเห็นว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับ
นี้สมควรจะออกใช้เป็นกฎหมายได้ ขอ
ได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียง

ในวาระต่อไปขอให้พิจารณาร่าง
พระราชบัญญัติโอน อำนาจและหน้าที่
เนื่องจากการปรับปรุงกระทรวงทบวง-
กรมใหม่ พุทธศักราช ๒๔๘๕ ของ
รัฐบาล

พ.ต. ช่าง เหวงศักดิ์สงคราม
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย:
ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ก็เพื่อที่จะ
จัดการเกี่ยวกับอำนาจและหน้าที่ คือเมื่อ
ได้มีกระทรวงใหม่แล้วก็ต้องมี การ โอน
อำนาจและหน้าที่มา

เลขาธิการสภาฯ:

ร่างพระราชบัญญัติ

โอนอำนาจและหน้าที่เนื่องจากการปรับปรุงกระทรวงทบวงกรมใหม่

พุทธศักราช ๒๔๘๕

พ.อ. หลวงชาญสงคราม
(สมาชิกประเภทที่ ๒): ขอเสนอให้
ลงมติ

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาฯ: ข้าพเจ้าขอให้
ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรรับหลัก
การขอได้ โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือขึ้นพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภาฯ: เป็นอันว่าที่
ประชุมรับหลักการแห่งร่างพระราช
บัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไป

พ.ต. ช่าง เหวงศักดิ์สงคราม
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย:
ขอเสนอให้พิจารณารวดเดียว

ประธานสภาฯ: ท่านรัฐมนตรี
ขอเสนอให้พิจารณารวดเดียวเมื่อไม่มีผู้ใด
มีความเห็นเป็นอย่างอื่นถือว่าที่ ประชุม
อนุมัติ ขอให้เลขาธิการอ่านในวาระที่๒

.....
.....
.....
.....

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรโอนอำนาจและหน้าที่เกี่ยวกับการ
สาธารณสุขและการประชาสัมพันธ์ ซึ่งเดิมอยู่ในอำนาจและหน้าที่ของกระทรวง
มหาดไทย และการวิทยาศาสตร์ กองเภสัชกรรมและโรงงานเภสัชกรรมไทย
ซึ่งเดิมอยู่ในอำนาจและหน้าที่ของกรมวิทยาศาสตร์ กระทรวงการเศรษฐกิจ ไปยัง
กระทรวงการสาธารณสุข

มาตรา ๑. มาตรา ๒. มาตรา ๓.
มาตรา ๔. มาตรา ๕. มาตรา ๖.

นายสุคนธ์ สุคนธ์วิท (สมุห
สาคร): สงสัยว่ารัฐมนตรีว่าการกระ-
ทรวงศึกษาธิการเกี่ยวข้องกับพระ-
ราชบัญญัตินี้ ถ้าดูตามความในมาตรา ๔
และมาตรา ๕ นั้นแล้วไม่มีที่เกี่ยวกับ
กระทรวงศึกษาธิการ แต่เหตุใดรัฐ-
บาลจึงให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษา
ธิการเป็นผู้รักษาการ

นายเดอน บุนนาค รัฐมนตรี:
ความจริงในชั้นเดิมได้มีการปรับปรุงไป
มากกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ และเท่าที่
ข้าพเจ้าได้ทราบนั้น ดูเหมือน มีการโอน
อำนาจและหน้าที่ของคณะแพทยศาสตร์
และศิริราชพยาบาลให้มาอยู่ในกรมมหา-
วิทยาลัยแพทยศาสตร์ใหม่ เพราะฉะนั้น
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

ก็ต้องมีหน้าที่อยู่ด้วย แต่ทว่าไม่ทราบ
ว่าในเรื่องเดิมตัดออกหรืออย่างไร
ไม่ได้เอาเรื่องมาด้วย

นาย ทอง อินทร์ ภูริพัฒน์
(อุบลราชธานี): ขอแก้คำว่าศึกษา-
ธิการเป็นกระทรวงการเศรษฐกิจก็เห็น
จะหมดเรื่อง

พ.ต. ช่าง เขว่ง สกตสงคราม
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย:
ก็ได้ แก้เป็นกระทรวงการเศรษฐกิจ

ประธานสภาฯ: เมื่อไม่มีผู้ใด
มีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่า
ที่ประชุมตกลงให้แก่ "กระทรวงศึกษา
ธิการ" เป็น "กระทรวงการเศรษฐกิจ"
หมดวาระที่ ๒ แล้ว ต่อไปขอให้
พิจารณาในวาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นว่าร่าง
พระราชบัญญัติควร จะ ออกใช้เป็น กฎ
หมายได้ ขอให้ไปปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภาฯ: เป็นอันว่า
ร่างพระราชบัญญัตินี้ ออกใช้เป็นกฎ-
หมายได้

ในวาระต่อไปขอให้พิจารณาร่าง
พระราชบัญญัติกาชาด (ฉบับที่ ๒)
พุทธศักราช ๒๔๘๕ ของรัฐบาล

พ.ต. ชวง เศวงศักดิ์สงคราม
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย :
ร่างพระราชบัญญัตินี้ เกี่ยวเกี่ยวกับ
โอนการควบคุมสภา กาชาดและบรรดา
กฎหมายเกี่ยวกับกาชาดนั้น ขอให้กระ-
ทรวงใหม่นี้เป็นผู้ควบคุม รัฐบาล
หวังว่าสภาฯ จะรับหลักการ

ประธานสภาฯ: เมื่อไม่มีผู้ใด
มีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าขอให้
เลขาธิการสภาฯ

ร่างพระราชบัญญัติ กาชาด (ฉบับที่ ๒)

พุทธศักราช ๒๔๘๕

.....
.....
.....
.....

ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรรับหลัก
การ ขอให้ไปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภาฯ: เป็นอันว่า
รับหลักการแห่งร่าง พระราชบัญญัติ
นี้ไว้พิจารณาต่อไป

พ.ต. ชวง เศวงศักดิ์สงคราม
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย :
ขอเสนอให้พิจารณารวดเดียว

ประธานสภาฯ: ท่านรัฐมนตรี
เสนอให้พิจารณารวดเดียว เมื่อไม่มีผู้ใด
มีความเห็นเป็นอย่างอื่น ถือว่าที่ประชุม
อนุมัติ ขอให้เลขาธิการอ่านในวาระที่ ๒

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติกาชาด

พุทธศักราช ๒๔๘๑ โดยให้การกษัตและสภาภาษาคัพนจากการควบคุมของ
กระทรวงกลาโหมมาอยู่ในความควบคุมของกระทรวงการสาธารณสุข

มาตรา ๑ ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติการกษัต
(ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๕

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้แก้คำว่า "กระทรวงกลาโหม" ในมาตรา ๖ มาตรา ๗ และ
มาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติการกษัต พุทธศักราช ๒๔๘๑ เป็น "กระทรวง
การสาธารณสุข"

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการสาธารณสุขรักษาการตามพระ-
ราชบัญญัตินี้

ไม่มีผู้ใดคัดค้าน

ประธานสภา ฯ : หม่อมวาระ
ที่ ๒ แล้ว ต่อไปขอให้พิจารณาใน
วาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นว่าร่างพระราชบัญญัติ
นี้ ควรจะออกใช้เป็นกฎหมายได้ขอได้
ไปรตยกมือชน

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภา ฯ : เป็นอันว่า
ร่างพระราชบัญญัตินี้ ออกใช้เป็นกฎหมาย
ได้

ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณา

ร่างพระราชบัญญัติการพิมพ์ (ฉบับที่ ๒)
พุทธศักราช ๒๔๘๕ ของรัฐบาล

นายโป—ระ สมหาร รัฐมนตรี
ช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :
รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติ
ฉบับนี้ โดยมีหลักการสั้น ๆ สองประการ
คือ ประการที่ ๑ ให้อำนาจรัฐมนตรี
กำหนดเงินทุนสำหรับ การ ทำหนังสือ-
พิมพ์ข่าวสารและการเมือง และ ๒
กำหนดจำนวนหนังสือพิมพ์ที่จะออก
เป็นภาษาใดก็ฉบับก็ได้

เหตุผลในการที่เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ รัฐบาลขอเรียนว่า ถ้าดูเผิน ๆ แล้ว ดูประหนึ่งว่าเป็นการเขียนวง ในเรื่อง การ หนังสือพิมพ์ ให้ กระชับยิ่งขึ้น อันที่จริงเน ผลแห่ง การเขียนวงนี้เอง รัฐบาลขอเรียนกับ สภาฯ นี้ โดยจริงใจว่า รัฐบาลได้ ไคร่ครวญและคำนึงดูแล้ว เห็นว่าเป็น การที่จะช่วยผดุงฐานะ หนังสือพิมพ์ ใน ประเทศไทยนี้ ให้ใหญ่โตมั่นคงยิ่งขึ้น ที่รัฐบาลได้เรียนเช่นนี้ก็โดยที่รัฐบาล มีเหตุผลอยู่หลายประการ ประการแรก นั้นตามที่สภาฯ นี้คงจะทราบ อยู่ด้วยกันว่า บัดนี้เรามีหนังสือพิมพ์หลายฉบับ ก็จริง แต่ในบรรดาหลายฉบับนั้นเอง ย่อมมีฐานะการงานต่างกัน กล่าวคือ บางฉบับย่อมมีทุนมาก บางฉบับย่อมมี ทุนน้อย บางฉบับย่อมมีการทำงานมาก และบางฉบับมี การ ทำงานน้อย บาง ฉบับจำหน่ายได้มาก บางฉบับจำหน่าย ได้น้อย การที่มีหนังสือพิมพ์เป็นจำนวน มากต่างพุงตัวของตัวไปเช่นนี้ รัฐบาล ได้เห็น ออก หนังสือพิมพ์ ตั้งแต่ต้น จน ปลาย และทุกขณะจิต รัฐบาลได้ พยายามที่จะประคับประคองหนังสือพิมพ์ ในเมืองไทยนี้ ให้เป็นไปด้วยดีทุกฉบับ

ทั้งที่สภาฯ นี้จะเห็นว่ารัฐบาลได้พยายาม เสนอร่างพระราชบัญญัติแก้ไข พระราชบัญญัติการพิมพ์มาแล้วหลาย ครั้ง ก็เพื่อที่จะหาช่องทางในบรรดาหนังสือพิมพ์ ชาวสารและการเมืองใหม่มากเป็นนัก แผล่มั่นคงยิ่งขึ้น และยิ่งกว่านั้นแม่แต่ ท่าน นายเอกก็ยังได้เป็นผู้สนับสนุน โดยทางกรมโฆษณาการได้เป็นผู้จัดการ ช่วยเหลือในเรื่องนี้ ให้ ความร่วมมือแก่ บรรดาหนังสือพิมพ์ให้มีการก่อรูปสมาคม ของ หนังสือพิมพ์ ขึ้น และ ยิ่ง กว่า นั้น รัฐบาลก็ยังได้พยายาม ช่วยใน สิ่งต่าง ๆ อื่นอีกหลายประการ การที่รัฐบาลได้ ช่วยเช่นนั้นก็ด้วยความมุ่งหวังอันบริสุทธิ์ ใจเพื่อที่จะให้ หนังสือพิมพ์ ของเรามี หลักฐานเป็นที่มั่นคงยิ่งขึ้น และใน พฤติการณ์ต่าง ๆ ที่ได้ดำเนินมาแล้ว ก็ยังแสดงให้เห็นได้ว่า หนังสือพิมพ์ บางฉบับที่เอาตัวรอดไปได้ บางฉบับก็ ทรงตัวอยู่ได้ และบางฉบับก็อยู่ในฐานะ ที่ตกอยู่ในความลำบาก ซึ่งพอจะคาด คະเนผลในการภายหลังได้บ้าง รัฐบาล เห็นว่าถ้าปล่อยให้หนังสือพิมพ์ ได้ดำรง ฐานะเช่นนี้ต่อไปแล้ว การที่หนังสือ พิมพ์ ซึ่งนับว่าเป็นแขนงหนึ่งในกำลัง ของชาติจะอยู่ในสภาพซึ่งควรจะมีความ ลัง ช่วยเหลือ ได้อย่างเต็มทีนั้น ย่อมอยู่ใน

ฐานะ ซึ่งจะช่วยได้บ้าง ก็แค่เพียงเท่าที่
 สามารถ แต่เป็นเรื่องที่น่าจะเห็นใจ
 เพราะเหตุนี้ รัฐบาลจึงมาคิดว่า ถ้า
 หนังสือพิมพ์ต่าง ๆ นั้นสามารถรวมกัน
 เข้าเป็นหมวดเป็นหมู่ได้ โดยรวมทั้ง
 เงินทุนและจำนวนคนเป็นปีกแผ่นแนบ
 หนามันคง สามารถที่จะมีผู้คนที่งาน
 ได้เป็นจำนวนมากมาย สามารถที่จะหา
 ผู้ที่ทรงคุณวุฒิได้แทบทุกแผนก สามารถ
 มีเครื่องใช้ไม้สอยได้เต็มที่ และสามารถ
 ที่จะไปติดต่อในต่างประเทศ และถ้า
 สามารถจนกระทั่งถึงว่าจะไปติดต่อได้
 ทั่วโลกแล้วนั้น ก็ย่อมเป็นความยินดีของ
 รัฐบาล ซึ่งเป็นความต้องการของชาติ
 อยู่ส่วนหนึ่ง

แต่ทาง รัฐบาลเอง ก็รู้สึกเห็นใจ
 ว่าการที่หนังสือพิมพ์หลาย ๆ ฉบับจะ
 พยายาม ไป รวมกันเข้าหลาย ฉบับเป็น
 ฉบับหนึ่ง โดยผลของการตนเองนั้น
 หนังสือพิมพ์เหล่านั้นย่อมจะทำได้
 วยยาก และถ้าจะให้ในทางสมาคม
 เป็นผู้ช่วยเหลือในเรื่องนี้ ก็เชื่อว่า บัดนี้
 สมาคม การ หนังสือพิมพ์นั้นยังอยู่ใน
 ระหว่างที่จะต้องตั้งเนื้อตั้งตัวยิ่งกว่าการ
 ที่จะไปชักชวนให้รวมกันเช่นนั้น รัฐบาล
 จึงเห็นว่าไม่มีทางใดดีกว่าที่รัฐบาล

จะเป็นผู้นำ จะให้หนังสือพิมพ์ต่าง ๆ
 เหล่านี้ได้รวมกันเข้าเป็นปีกแผ่น และ
 ถ้ามองทางใดซึ่งรัฐบาลหรือประชาชนชาว
 ไทยอาจเข้าร่วมมือช่วยได้แล้ว ก็คงจะ
 ได้มีโอกาสร่วมมือกับหนังสือพิมพ์แต่ละ
 ฉบับ ซึ่งรวมกันอย่างมั่นคงแล้วนั้น
 ให้ดำเนินการต่อไปด้วยดี แต่การที่จะ
 ทำเช่นนั้น ถ้าจะใช้วิธีชักชวนโดยวิธี
 อื่นแล้ว ก็เป็นสิ่งที่น่าจะความยุ่งยาก
 มาให้ในระหว่างรัฐบาลกับหนังสือพิมพ์
 รัฐบาลจึงเห็นว่าเรื่องสมควรที่จะแนะนำ
 ไปด้วยวิธีที่รัฐบาล ออกเป็นกฎหมาย
 กล่าวคือ รัฐบาลจะได้กำหนดจำนวน
 เงินว่า หนังสือพิมพ์ฉบับใดควรมี
 เงินเท่าใดให้พอเหมาะแก่เหตุ การณ์
 ประการหนึ่ง และรัฐบาลจะได้กำหนด
 ว่าหนังสือพิมพ์ ภาษาใดควรมีสักกี่
 ฉบับ นี่อีกประการหนึ่ง เมื่อความ
 ต้องการตามกฎหมายที่กล่าว ไปมีเพียง
 เท่านั้นแล้ว บรรดาหนังสือพิมพ์ต่าง ๆ
 หรือประชาชนผู้ซึ่งรวมกัน จะประกอบ
 การหนังสือพิมพ์นี้ ก็จะได้หันหน้าเข้า
 รวมกันเป็นกลุ่มเป็นก้อน เพื่อกำเนิ
 การ ให้เป็น ไปตาม ความมุ่งหมายนั้น
 ย่อมเป็น ความมุ่งหมาย ปลายทาง ซึ่ง
 รัฐบาลหวังว่าคง จะ ได้เห็น ความเจริญ
 รุ่งเรืองของหนังสือพิมพ์ เพราะเหตุนี้

รัฐบาลจึงขอเสนอ ร่าง พระราชบัญญัติ
ฯฯ มา หวังว่าสภาฯ คงจะรับหลักการ

นายช่ออัน อ่ำพล (สมุทร-
ปราการ): ตามที่รัฐบาลได้เสนอร่าง
พระราชบัญญัติการพิมพ์ฉบับที่ ๒ มา
เพื่อจะจำกัดจำนวนหนังสือพิมพ์ให้น้อย
ลงกว่าเท่าที่มีอยู่ในเวลานี้ ข้าพเจ้าเห็น
ว่าความหมายสำคัญที่สุดก็คือ รัฐบาล
ต้องการจะสงวนกระดาษ เพราะว่า
กระดาษที่โรงงานกระดาษได้ทำอยู่ทุก
วันนี้ ทำกระดาษหนังสือพิมพ์ได้น้อย
เพียงวันละ ๒ ตันเท่านั้น และอีก ๗ ตัน
ก็ทำเพื่อวงการรัฐบาล เพื่อออกหนังสือ
พิมพ์บ้าง เพื่อแบบฟอร์มบ้าง อะไร
บ้าง แต่สำหรับหนังสือพิมพ์ ๒ ตัน
เท่านั้น หนังสือพิมพ์ที่ออกทุกวันนี้
ก็ใช้กระดาษของรัฐบาลที่ทำขึ้นบ้าง
และใช้กระดาษของต่างประเทศบ้าง
อย่าง หนังสือพิมพ์ข่าว ภาพใช้กระดาษ
ญี่ปุ่น และอีกหลายฉบับก็ใช้กระดาษ
ญี่ปุ่นซึ่งส่งโดยซาเลบาย แต่สำหรับ
หนังสือพิมพ์ส่วนมากในกรุงเทพฯ เวลา
นักสังเคราะห์จาก กรมแผนที่ทหารบอก

เท่าที่รัฐบาลต้องการ จะจำกัดจำนวน
เช่นนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่ายังไม่สมควร
เพราะเหตุว่าจะไปตีแบบอย่างในประ-
เทศญี่ปุ่น ซึ่งแต่ก่อนประกาศสงคราม
เขามีหนังสือพิมพ์ออกมีจำนวนหลาย
ฉบับ แต่พอใกล้จะประกาศสงคราม
เขามีอยู่ ๖ ฉบับเท่านั้น แต่ประเทศ
ไทยซึ่งเป็นประเทศเล็ก ๆ มีจำนวนไม่
น้อยกว่า ๒๓ ฉบับ ทั้งรายวันและราย
สัปดาห์ แต่ถ้าจะเอาจำนวนหนังสือ
พิมพ์ที่ออกในเวลานี้ทุก ๆ ฉบับมารวม
กัน เซอร์คูลาไม่เท่ากับหนังสือพิมพ์
อาซาฮีเพียง ๑ ฉบับ ไม่ได้กระฝึกของ
เขาด้วยซ้ำ

ฯฯ ตามพระราชบัญญัติ รัฐบาล
อ้างเหตุผลว่า เพื่อจะส่งเสริมฐานะของ
หนังสือพิมพ์ให้ดียิ่งขึ้น เพื่อจะดำเนิน
การให้เหมาะสมที่ราชอาณาจักรไทย
ดำเนินการก้าวหน้าไปมากแล้ว แล้ว
จะมาจำกัดจำนวนหนังสือพิมพ์เช่นนี้
ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่สมควร หนังสือพิมพ์
ในเมืองไทยที่มีมากนั้น ข้าพเจ้าขอ
กราบเรียนว่า หนังสือพิมพ์ที่ออกทุก
วันนี้ ไม่ใช่เพื่อประโยชน์กระเปาะของ
หนังสือพิมพ์ เจ้าของหนังสือพิมพ์ทุก

ฉบับที่เป็นบริษัทก็ดี เอกชนก็ดี ไม่ปรากฏว่าได้กำไรจากการออกหนังสือพิมพ์เลย นอกจากว่าบริษัทนั้นเลี้ยงคนงานให้มีงานทำ เพื่อความสนุกของพวกเขาแชนร์ไฮสเตอร์ของบริษัทที่มีความคิดเห็นต่างๆ นานา จะได้ระบายไปเสีย นั้น ขอให้รัฐบาลไปพิจารณาทุกฉบับในประเทศไทยว่าจะไม่ปรากฏว่าฉบับใดได้กำไรเลย แต่ที่เขาอยู่ได้นั้นเขาอยู่ได้ด้วยวิธีอย่างอื่น ไม่ใช่ได้จากวิธีหนังสือพิมพ์ ตามที่รัฐบาลได้กำหนดไว้ว่าจะได้กำหนดเงินทุน ข้าพเจ้าเห็นว่าเวลานี้เป็นภาวะสงคราม ไม่สมควรเลยที่รัฐบาลจะไปควักกระเป๋าให้แก่พวกหนังสือพิมพ์ เขาจะเป็นอย่างไร ล้มหายตายจากอย่างไร ปล่อยให้ไปตามยถากรรมดีกว่า เมื่อแต่ก่อนเมื่อ สมัยแอปสะ ลุตทาง รัฐบาล ได้ให้ชั๊บ ไซค์เป็นเงินปีละ ๒,๕๐๐ บาท กรุงเทพฯ เทลิเมล์ให้ ๒,๕๐๐ บาท สนาม ออฟ เซอร์เวอร ๒,๕๐๐ บาท บางกอก ไทมส์ ๒,๕๐๐ บาท จีโน-สยามวาร ศัพท์ก็ได้รับ ๒๕,๐๐ บาท และการที่ ให้ ใวันนั้นก็ ได้รับช้อหนังสือพิมพ์ จาก พวก เหล่านี้ จ่ายแก่ กระทรวง ทบวง การทุกแห่ง ครั้นจนเปลี่ยน

แปลงการปกครองแล้วก็ได้ตั้งให้ชั๊บ ไซค์เรื่อยมา ครั้นเปลี่ยนแปลงการปกครองแล้ว ก็ไม่ได้ให้ชั๊บ ไซค์เลย ในการที่หนังสือพิมพ์ ได้มีออกมากฉบับเช่นนี้ ข้าพเจ้า ขอกราบเรียนว่าเป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติ อย่างใหญ่หลวง คือ รัฐบาลจะประกาศอะไรออกไป รัฐบาลก็ไม่ต้อง ควัก กระเป๋า ประกาศโฆษณาอะไร ส่งข่าว ให้แก่ หนังสือพิมพ์ หนังสือพิมพ์ก็เป็นภาวระช่วย ประกาศให้ นอกจากหนังสือพิมพ์จะเป็นปากเสียงให้แก่รัฐบาลแล้ว หนังสือพิมพ์ยังเป็นประโยชน์สำคัญ อย่างยิ่ง แก่ การ ศึกษาของชาติ คือ ชักจูงใจผู้ที่ไม่สนใจในการ ประถมศึกษา พยายามศึกษายิ่งขึ้นเพื่ออยากจะอ่านหนังสือพิมพ์เอง จึงพยายามเรียนหนังสือให้รู้จนอ่านหนังสือได้ แต่รู้สึกเสียใจว่ารัฐบาลเองกลับจะมาจำกัดจำนวนหนังสือพิมพ์ให้น้อยลง การที่หนังสือพิมพ์มีมากเวลานี้ ก็เพราะว่า ผู้ที่สามารถในการหนังสือพิมพ์เป็นจำนวน ไม่น้อยก็ไม่ทราบว่าจะไปทำงานทางใด ข้าพเจ้าก็ได้ทำการ หนังสือพิมพ์มาเป็นเวลาช้านาน แต่ถ้าหากข้าพเจ้าจะไปอาศัยหนังสือพิมพ์อื่น ๆ ทำงาน เขาก็ไม่รับ เพราะว่า ๑. จะต้องให้เงินเดือน

สูง ๒. ข้าพเจ้าเขียนความเห็นไปเขาก็
ไม่รับพิมพ์ให้ ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึง
จำเป็นต้อง ออกหนังสือพิมพ์ ของ
ข้าพเจ้าเอง คือ เสาร์ อยู่ในทุกวัน
เพื่อหมายจะเลี้ยงตัวของข้าพเจ้า และ
เลี้ยงกรรมกร ไปได้เป็นจำนวน ไม่ใช่น้อย
ขอยกตัวอย่าง เช่นกรุงเทพฯ
เตลเมลเมื่อครั้งยังออก หนังสือพิมพ์อยู่
นั้นกรรมกรเป็นจำนวนมาก ครั้นถูก
รัฐบาลปิดแล้ว กรรมกรนับจำนวนร้อย
ไม่มีงานทำ คนจำพวกนี้จึงต้องหันไป
หาทางอื่น บางคนเวลานั้นมีอาชีพซึ่งก็
ไม่ใช่ทุจริต แต่ก็เป็นความเดือดร้อน
แก่ราษฎรอีกมากมายซึ่งข้าพเจ้าไม่อยากจะ
กราบเรียน ให้ทราบในที่นี้ว่า เขา
ดำเนินการด้วยวิธีใด เขาไม่ยอมอดตาย
แต่หากจะทำได้โดยทางใดทางหนึ่ง ตักเอา
ชวักเอา ก็ต้องทำทางนั้นเพราะ ความจน
ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าเองจึงเห็นว่าไม่จำเป็น
เลยที่ รัฐบาล จะต้องมาจำกัด จำนวน
หนังสือพิมพ์ และถ้าหากว่ารวมหนังสือ
พิมพ์จากฉบับเล็ก ไปรวมกับฉบับใหญ่
นั้น ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ข้าพเจ้าขอเรียน
ว่าหนังสือพิมพ์ฉบับใหญ่นี้เป็นผู้ที่เขา
เรียกว่าอะโลอวดโตว่าเขาเป็นคนมั่งมีเงิน

และอีกประการหนึ่ง หนังสือพิมพ์ฉบับ
ใหม่ ๆ ทุกวันนี้ไม่ใช่จำหน่ายได้ด้วย
เรื่องข่าวสารการเมืองหรือปากเสียงของ
รัฐบาล แต่จำหน่ายได้ด้วยเรื่องอ่าน
เล่น เรื่องจีน เรื่องบ้า ๆ บอ ๆ ทงนั้น
ถ้าหากว่า ยกเว้นเรื่องจีนเรื่องอ่านเล่น
บ้า ๆ บอ ๆ นี้แล้ววันหนึ่งจะจำหน่ายไม่ได้
ก็ฉบับเลย นี่เป็นความจริง ข้าพเจ้าเอง
ขอยืนยันว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ชำนาญในการ
หนังสือพิมพ์

และอีกประการหนึ่งเท่าที่รัฐบาล
ต้องการจะสงวน กระดาษ เพราะเวลานั้น
เป็นภาวะสงคราม กระดาษอาจจะมา
จากต่างประเทศ ไม่ได้จำนวนเพียงพอ
หรือโรงงาน ทำกระดาษ ไม่ได้จำนวน
พอที่จะใช้ ข้าพเจ้าขอกราบเรียนว่าเท่า
ที่รัฐบาลวิตก ไปเช่นนั้นก็เป็น การ
สมควรอยู่ แต่กระดาษไม่มีพอใช้ก็
เพราะว่า องค์การของรัฐบาลแต่ละแห่ง
ออกหนังสือพิมพ์กันทงนั้น เช่นเป็นต้น
ว่า สหกรณ์ออกหนังสือพิมพ์สหกรณ์
อากาศยานก็ออกหนังสือพิมพ์อากาศยาน
ทหารเรือก็ออกนาวีกศาสตร์ ยิ่งกรม
โฆษณาการด้วยแล้วยังผลาญกระดาษ
ใหญ่เลย อะไร ๆ ก็ออกเป็นเล่ม ๆ
และอีกอย่างหนึ่งทงที่พิมพ์ข่าวการ

ประมูลและชาวสินค้าล้วนแล้วไปด้วย หนังสือพิมพ์มีประโยชน์อะไร ข้าพเจ้าเองเคยรับมาจากกรมโฆษณาการแล้ว ต้องเอากระดาษมาเขียนอย่างอื่นต่อไป ข้าพเจ้าเก็บไว้แยะ เป็นจำนวนไม่น้อยทีเดียว ไม่มีประโยชน์อะไรเลย ที่จริงกรมโฆษณาการจะให้เขามา ขอหรือมาถามจึงจะให้ไป ถ้าไม่มีผู้มาถามก็ไม่จำเป็น จะต้องให้ หรือแจกเขา ไปเลย นี่เป็นความคิดของข้าพเจ้า แต่ความคิดของผู้อื่น จะเป็น อย่างไร นั้น ข้าพเจ้าไม่ทราบ เรื่องบริจาคเงินสร้างวัดสร้างศาลา สร้างเว็จขึ้นนั้น ไม่ควรจะให้เขาแจกเลยเปลืองกระดาษเปล่า ๆ นี้กระดาษไม่ได้เปลืองจากพวกหนังสือพิมพ์เลย แต่เปลืองจากกรมโฆษณาการของรัฐบาล

ตามที่กรมโฆษณาการได้ประกาศเมื่อวานขึ้นนี้ว่า ให้หนังสือพิมพ์ฉบับเล็ก ๆ หลายฉบับ ควรจะรวมกับหนังสือพิมพ์ฉบับใหญ่ ๆ เสีย ข้าพเจ้าได้เคยให้ความเห็นคัดค้านไปแล้วว่า มันรวมกันไม่ได้ เพราะเหตุว่าหนังสือพิมพ์ฉบับใหญ่ ๆ นั้นให้ความเห็นในทางประจบและไปทางยอ แปลว่าชนะ โทนเล่นด้วยช่วยกระพือ พวกกระสื่อ

คอมหาช่วยหากิน แก่หนังสือพิมพ์ฉบับเล็ก ๆ นั้นเช่นเสาร์ริ้วเป็นต้นก็ได้ถูกบีบที่ถูกบีบนั้นไม่ได้คำรัฐบาลเลย การพรัฐบาลอย่างที่สุด แต่ต้องถูกบีบเพราะค่าอังกฤษเมื่อเดือนสิงหาคม ๒๔๘๕ ถ้าหากรัฐบาลวิคตไปถึงว่าจำนวนกระดาษจะลดน้อยลงโดยไม่มีปริมาณพอให้หนังสือพิมพ์ออกจำหน่ายแล้วเวลานี้ ข้าพเจ้าเห็นมีทางเดียวเท่านั้นที่รัฐบาลจะทำได้ คือบริษัทได้ออกหนังสือพิมพ์มากกว่าหนึ่งฉบับ ขอให้เขาออกเพียงฉบับเดียว และผู้ใดจะขอออกหนังสือพิมพ์ต่อไปแล้วให้ระงับไว้ก่อน นอกจากนั้นแล้วค่อยทำค่อยไปดีกว่า ถ้าใครไม่มีความสามารถจะทำหนังสือพิมพ์ได้ก็ให้มันแจ้ง ไปดีกว่าที่รัฐบาลจะเป็นเจ้าก็เจ้าการ ให้ทุนเช่นนั้น เรื่องให้ทุนนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าขอให้สงวนทุนไว้ดีกว่าที่จะเอาไปให้แก่หนังสือพิมพ์ไม่มีประโยชน์อะไรเลย เมื่อข้าพเจ้าได้ทราบเรียนมาเช่นนั้นแล้ว ข้าพเจ้าขอทราบเรียนต่อไปว่า จำนวนกระดาษเท่าที่หมดเปลืองไปทุกวันนี้มันไม่ใช่มากมายอะไรเลย แม้แต่จะมีหนังสือพิมพ์หลายฉบับ แต่เซอร์คูลาร์ที่ออกนั้นไม่กี่ฉบับ และยังมีเกสคลับ

อีกมากซึ่งอย่าให้ข้าพเจ้ากราบเรียนเลย เพราะบางฉบับ ๒-๓ ฉบับรวมกันก็สู้ เสาร์รีวิวออกคราวเดียวก็ไม่ได้ เพราะฉะนั้นรัฐบาลไม่ต้องวิตกอะไรในเรื่อง เปลืองกระดาษ ขอแต่ว่าในวงการของ รัฐบาลเองที่ชอบพิมพ์อายุนั้นอายุนั้นแล้ว แต่คนเจ้าความคิดความเห็นจะเสนอไป ขอให้รัฐบาลสงวนอย่างนั้นให้มาก ๆ นั้นแหละกระดาษก็จะมีพอใช้ เพราะฉะนั้นรัฐบาลไม่ต้องวิตกไปเสียว่า กระดาษจะไม่มีพอใช้สำหรับประเทศไทย และเท่าที่ข้าพเจ้ากราบเรียนมานี้ จะไม่มีบริษัทใดเลยและไม่มีเจ้าของใดเลยที่จะได้กำไรจากหนังสือพิมพ์ ได้มาจากทางอื่นทั้งนั้น เท่าที่ออกหนังสือพิมพ์ทุกวันนี้ก็เนื่องจากความสนุกเนื่องจากการสู้กัน ไม่ใช่โดยคนนั้นคนนั้น กระตุ้นให้ออก เงินมีอยู่แล้วก็ไม่รู้ว่า จะไปใช้อะไรอีก ถ้าไม่สามารถจะออกความเห็นได้โดยทางหนังสือพิมพ์ก็ออกไปทางปาก แต่การออกไปทางปากแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นผลร้ายแก่รัฐบาล เป็นอย่างยิ่ง คืออาจจะพูดว่ารัฐบาลไม่ใช่ออย่างนั้นอย่างนั้น จะต้องหาว่าเป็น กบฏต่อรัฐบาล ถ้าไม่มีหนังสือพิมพ์

ออกแล้วเห็นว่าจะต้องติดกระดาษเสียนานแล้ว และการที่หนังสือพิมพ์ออกทุกวันนี้เป็นประโยชน์แก่รัฐบาลมาก รัฐบาลจะโฆษณาเท่าไร ๆ ก็สู้หนังสือพิมพ์ไม่ได้ เพราะหนังสือพิมพ์แพร่หลายมากกว่า นอกจากนั้นยังเกิดประโยชน์แก่ กรมรถไฟ กรมศุลกากร และยังเกิดประโยชน์ให้แก่กรมสรรพากร เช่น อากาศเสตมพ์ เป็นต้น และกรมไปรษณีย์ ยังมีส่วนที่จะได้อีก เนื่องจากค่าเสตมพ์ที่จะส่งไป เมื่อเป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าตามที่รัฐบาลได้ประกาศไปแล้วว่า ขอให้ราษฎรทุกคนมีงานทำ มีความรู้ความสามารถ ความชำนาญใน การที่จะออกหนังสือพิมพ์แล้ว เมื่อมาจากหนังสือพิมพ์เช่นนั้นแล้ว เขาจะไปทำงานที่ไหน และบริษัทที่จะอาสาว่า รับรับนั้น รับแต่ชื่อหนังสือพิมพ์รับแต่ กู้ตัวหนังสือพิมพ์แต่ไม่สามารถจะรับ หนังสือพิมพ์ได้ เขาไปรับก็เท่ากับว่า พลังออกไปก็เท่ากับฆ่าคนทั้งเป็น ไม่ให้มีงานทำ เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าด้วยความเจตนาดีของ รัฐบาลถ้าหากหวังจะให้ประเทศชาติ รุ่งเรือง การศึกษาก้าวหน้า และให้ พลเมืองมีงานทำ ข้าพเจ้าเห็นว่าควรจะ

ก่อนพระราชบัญญัติกินไป ๒. ที่จะให้สภาฯ รับหลักการนั้นไม่เห็นมีประโยชน์อะไรเลยนอกจากจะเป็นภัยในภายหลังแล้วรัฐบาลจะเสียใจอย่างแก้ไม่ตก ขอยกตัวอย่างข้าพเจ้าเป็นต้น เมื่อครั้งยังไม่ได้เป็นผู้แทนราษฎรก็พยายามเริ่มต้นด้วยเงิน ๖๐ บาท บัดนี้ข้าพเจ้าได้ตั้งโรงพิมพ์ไว้ ๑ โรง ครัวเรือน ๒-๓ พันกว่าบาท ด้วยเงิน ๖๐ บาท ข้าพเจ้าก้าวหน้ามา แต่ถ้าข้าพเจ้าถูกไม่ให้ออกหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์นั้น จะให้ข้าพเจ้าทำอะไรกิน สภาผู้แทนราษฎรนี้จะเลี้ยงข้าพเจ้าได้หรือ จะให้เบี้ยบำนาญข้าพเจ้าหรือก็เปล่า เมื่อเป็นเช่นนั้นจะทำอย่างไร ตัวข้าพเจ้าไม่ยอมอด แต่จะต้องมีวิธีใดวิธีหนึ่งที่จะต้องเลี้ยงปากเลี้ยงท้องและครอบครัวให้ได้ แต่จะเดือดร้อนกับคนอื่นข้าพเจ้าไม่รับรู้อีกไม่ข้าพเจ้ามีพอตัวไม่ขอรับรู้อีก และขอบอกให้ทราบว่าจะทำมาหากินอย่างไรนั้น ข้าพเจ้าขอสงวน เท่าที่ข้าพเจ้าได้ทราบเรียนมาเช่นนั้นจึงขอให้ถอนพระราชบัญญัติฉบับนี้กลับคืนไปก่อน แต่ข้าพเจ้าตั้งใจจะเขียนความเห็นกราบเรียนไปยังท่าน

นายกรัฐมนตรีว่าอะไรสมควรอย่างไร ข้าพเจ้าจะบอกให้หมดที่เดียว ข้าพเจ้าตั้งใจไว้แล้ว แต่ข้าพเจ้าไม่มีเวลาที่จะเขียนกราบเรียนไปให้ท่านทราบ ก็เพื่อผู้มีพระราชบัญญัติพลิกมาเช่นนั้น เพราะฉะนั้นขอให้รัฐบาลถอนไปก่อนเถิด แล้วข้าพเจ้าจะชี้แจงความจำเป็นว่าถ้าผู้ใดทำงานหนังสือพิมพ์แล้วไม่ได้ทำนั้นจะเกิดผลร้ายแก่ประเทศอย่างไรเพียงเวลาไม่กี่วัน เท่าที่เสนอพระราชบัญญัติมาแล้วผู้แทนราษฎรประเภท ๑ ก็ยอมตามมากแล้ว พระราชบัญญัติการพิมพ์ฉบับนี้ ข้าพเจ้าขอวิงวอนว่ายอมสักทีเถอะ อย่าอย่างนั้นอย่างนี้เลย แต่ถ้าหากว่ารัฐบาลจะทำก็ทำได้แต่ภายหลังรัฐบาลจะเสียใจเพราะหนังสือพิมพ์ทุกวันนี้ไม่ใช่คนจีนหรือแขกหรือพม่าเลยคนไทยทั้งนั้น ถ้าไม่มีเบี้ยบำนาญเลี้ยงชีพแล้วเกือบจะเป็นไก่ตาแตกเพราะเหตุไร ไม่เคยแบกหามไม่เคยทำอะไรเสียเลย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอวิงวอนให้รัฐบาลถอนพระราชบัญญัติฉบับนี้ แต่ถ้าหากว่ารัฐบาลไม่ยอมถอนแล้ว ข้าพเจ้าขอเสนอว่าที่ประชุมนี้ไม่ควรรับหลักการไว้พิจารณาเลย

นายโป—ระ สมหาหาร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :
 เท่าที่ท่านสมาชิกผู้หนึ่งซึ่งเพี้ยนก็เป็น
 เจ้าของหนังสือพิมพ์ได้ชี้แจงมาแล้วนั้น
 รัฐบาลก็เห็นใจและขอ ชอบใจว่า ท่าน
 ผู้นั้นก็เห็นใจ ในความเจตนาดีของ
 รัฐบาล แต่ปัญหาอยู่ที่ว่าถ้าปล่อยไป
 แล้วจะดีกว่าแก้ไขนั้นก็ เป็น ปัญหา ซึ่ง
 รัฐบาลมีเหตุผลที่จะชี้แจง และหวังว่า
 สภาฯ นี้จะได้รับวินิจฉัย แต่ส่วนข้าง
 เจตนาดีของท่านนั้นก็คงไม่มีอะไร ที่
 ข้าพเจ้าอยากจะขอเรียนกัน อย่างง่าย ๆ
 และสั้น ๆ ในระยะที่ภาวะคับขันนี้ว่าใน
 เรื่องนี้ที่ประชุม ใน คณะรัฐมนตรีนั้น
 ขอเรียนตรง ๆ ว่า ไม่มีเลศนัยอะไรเลย
 แต่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่าน นายกรัฐมนตรี
 มีเจตนาดีกับ พวก หนังสือพิมพ์
 จริง ๆ ว่าเราจะมีวิธีอะไรที่จะให้
 หนังสือพิมพ์ของเราใหญ่โตขึ้น นี้เป็น
 เจตนาดี เพราะฉะนั้นถ้าใช้วิธีของ
 สมาคมจะไปรวมกันอีกแล้ว ไม่สำเร็จ
 จริง ๆ อย่างที่ท่าน ได้พูดเมื่อก่อนแล้ว
 อย่างที่ว่าฉบับเล็กไปรวม กับ ฉบับใหญ่
 นั้นไม่ได้ไม่มีทาง ที่ท่านสมาชิกข้องใจ
 ว่า ถ้าสมมติว่าออกกฎหมายจำกัดไป

แล้วพวกคนที่ทำงานเกี่ยวกับ โรงพิมพ์
 จะไม่มืองานทำ รัฐบาลได้คำนึงอยู่แล้ว
 ในข้อนี้ว่าจะไม่ให้เดือดร้อน ก็คือว่า
 ในการที่จะให้มีที่ฉบับอยู่ ที่ รัฐบาล
 กำหนด พระราชบัญญัติไม่ได้กำหนด
 ไว้ เราจะต้องดูเหตุการณ์ต่อไป และ
 สมมติว่าจะคิดอย่างอื่นแทนนั้น ภายหลัง
 เกิดเดือดร้อนนั้นก็เป็นหน้าที่ของ
 รัฐบาลจะต้องแก้ไขแน่ แต่เท่าที่
 รัฐบาลคำนึงดูคร่าว ๆ ว่าถ้ามีหนังสือ
 พิมพ์ใหญ่ ๆ จริงออกมา คนทำงานใน
 โรงพิมพ์ต่าง ๆ หลาย โรงร่วมกันนั้น
 เราสงสัยว่าบางทีจะไม่พอด้วยซ้ำ คือ
 หนังสือพิมพ์ใหญ่ ๆ จริง ๆ นั้น
 บางทีจะใหญ่กว่ากรมโต ๆ ด้วยซ้ำ ถ้า
 ท่านไปต่างประเทศจะให้เห็น แต่มี
 อีกข้อหนึ่งคือว่า หนังสือพิมพ์ ของเรา
 ออกมาแล้ว ขายเฉพาะ เมือง ไทย หรือ
 ชาติไทย จะไปต่างประเทศก็เล็กน้อย
 อันนั้นก็จะเป็น ข้อที่จะต้องเถียงกัน ใน
 เรื่องความใหญ่โต แต่อย่างไรก็ตาม
 คงจะใหญ่โตกว่าที่เป็นอยู่บัดนี้

ที่รัฐบาลยังคิด ได้ อีกข้อหนึ่ง
 คือ รัฐบาลคิดว่าบางทีจะเป็นที่ดูใจ
 พวกเราชาวไทยเป็นอันมาก และโดย

เฉพาะหนังสือพิมพ์กำหนดทุนมาก และ
 คนทำงานมาก ๆ เช่นนี้ การที่จะใช้ทุน
 ความรู้ในรูปการค้าเขามากทำเป็น
 บริษัท ในเรื่องของบริษัทพวกเราก็ดู
 เหมือนว่าพอใจกันมาก ไม่มีบุคคลใด
 บุคคลหนึ่งเป็นเจ้าของ แต่เป็นเรื่อง
 ของคนหลายคนเป็นเจ้าของ นี่เป็นวิธี
 ที่สอดคล้องกับลัทธิประชาธิปไตย
 ของเรา เพราะฉะนั้นในข้อนี้เชื่อว่าใน
 บรรดาผู้ที่ทำงานหนังสือพิมพ์เองคง
 จะรู้สึกว่าเป็นไปได้เช่นนั้นจริงคงจะ
 ตีใจมาก แต่ถ้าเป็นไปได้อย่างเขาหรือ
 ครึ่งหนึ่งของเขาหรือจวน ๆ เขานั้น นี่
 เป็นเรื่องที่เราจะต้องช่วยกัน และ
 เท่าที่รัฐบาลพิจารณามาแล้วในเรื่องที่
 จะช่วยเหลืออะไรเหล่านี้ ข้าพเจ้าเอง
 ขอกล่าวต่อหน้าท่าน รัฐมนตรี ที่รู้เห็น
 ในที่ประชุมนี้ว่าอยากจะพอกให้โตขึ้น
 ไป ไม่มีอะไร เป็นเรื่องส่วนรวม
 เท่านั้นที่รัฐบาลได้คิดอย่างนั้น เพราะ
 ฉะนั้นการที่เสนอขึ้นมาเช่นนั้น ขออย่า
 ให้ท่านสมาชิกผู้เป็นหนังสือพิมพ์ฉบับ
 นั้นได้ตกอกตกใจไปเลย มีทางค่อย ๆ
 แก้ไขไป และการที่ท่านชี้แจงไป
 ทั้งหมดเมื่อก่อนนี้ ขอกล่าวตรง ๆ ว่า

รัฐบาลเห็นใจเหมือนกัน แต่เราต้อง
 พยายามอย่างไร ๆ เราก็ต้องช่วยกัน
 หลาย ๆ คนเถิด เดียวนี้กำลังเรายังน้อย
 ถ้าเรามาก คนช่วยกัน จะได้น้ำดื่ม
 เพราะฉะนั้นอันนี้รัฐบาล ขอวิงวอนว่า
 ทั้งประโยชน์เล็กน้อยส่วนตัวเราเสีย
 เอาประโยชน์ส่วนรวมเถิด ที่รัฐบาล
 เสนอนั้นมีเจตนาดีเช่นนั้นแน่ ไม่ได้มี
 เรื่องใดเรื่องหนึ่งแฝงอยู่

ส่วนที่ท่านว่ากระดาษมีไม่พอ
 อันที่จริงเป็นเรื่องเฉื่อย กฎหมายฉบับนี้
 เป็นกฎหมายที่เริ่มคิดเมื่อศึกษาข้อ
 เท็จจริงเป็นตอน ๆ มาแล้ว และบังเอิญ
 เวลาที่กระดาษไม่ค่อยมีอย่างนี้ด้วย
 ท่านลองนึกดูว่าถ้าปล่อยให้กระดาษ
 ขึ้น ๆ ค่อยไปแล้ว ปล่อยให้พวกเรา
 นั่งตายแห้งเป็นวันโรคกันมากมาย นั้นจะ
 เป็นอย่างไรบ้าง รัฐบาลก็หาทางดีที่สุด
 ที่จะเสนอขึ้นมา เพราะฉะนั้นขอเรียน
 อย่างตรง ๆ ว่า ไม่ได้มีความหมายเป็น
 อย่างอื่นเลย และถ้าหากว่าหนังสือพิมพ์
 จะตีนั้น รัฐบาลก็ขออนุโมทนาเสียที่ว่า
 ไม่ได้ตีกับตัวเรา ตีกับประเทศชาติ
 แน่ ๆ

นายฟัน สุพรรณสาร (พระ-
นครศรีอยุธยา) : ข้าพเจ้าได้ฟัง
รัฐบาลแถลงถึงความเจตนาที่แก้หนังสือ
พิมพ์ในการที่จะได้อุ้มชูทางหนังสือพิมพ์
ให้ดียิ่งขึ้นนั้น ข้าพเจ้าขอขอบคุณใน
เจตนาเป็นอย่างดี แต่ว่าการที่รัฐบาล
เสนอพระราชบัญญัติฉบับนั้นมา เพื่อ
จะกำหนดจำนวนหนังสือพิมพ์กับเงินทุน
นั้นมันเข้าอยู่ในลักษณะที่เป็นการผูก
ขาดตัดตอน คือว่าถ้าผู้ใดได้รับผูกขาดตัด
ตอนไปแล้ว ผู้นั้นก็ได้รับความอุ้มชู
อย่างที่รัฐบาลว่า ข้าพเจ้าไม่เพียงเลย
แต่ขอได้มองอีกแง่หนึ่งว่า คนที่ไม่ได้
รับการผูกขาดตัดตอนไปจากรัฐบาลคือ
ไม่ได้รับอนุญาต หรือที่มีอยู่แล้ว
รัฐบาลไม่ยอมให้ทำเช่นนั้น มันก็ตรง
ข้าม เพราะฉะนั้นพระราชบัญญัติฉบับนี้จึง
เป็นมีด ๒ กม มีทั้งคและทั้งขว ซึ่ง
ข้าพเจ้าไม่เห็นชอบด้วยที่จะนำไปใช้
กับพระราชบัญญัติการพิมพ์ เพราะ
เหตุว่าการพิมพ์นั้น เปรียบเหมือนการ
ค้าของเอกชนซึ่งควรจะปล่อยให้เขา
แข่งขันกันไปโดยเสรี การที่หนังสือ
พิมพ์เราต้องล้มลุกคลุกคลานและมีฐานะ

ไม่ค้ำขึ้นไม่ใช่เพราะเงินทุน ไม่ใช่เพราะ
จำนวน ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าหนังสือพิมพ์
โตจะโตเช่นนั้นเกี่ยวกับผู้ที่เป็น บรรณา-
ธิการ หรือผู้ที่ดำเนินงานของหนังสือ
พิมพ์ ผู้มีความรู้ดีมีความรอบคอบ มี
สมรรถภาพ มีชื่อเสียงดี ถ้าหากว่า
ได้มาดำเนินการหนังสือพิมพ์ หนังสือ
พิมพ์นั้นก็ขึ้น ข้าพเจ้าขอยกตัวอย่าง
ง่าย ๆ ให้ท่านทั้งหลายฟังว่า ถ้าหากว่า
ท่านผู้หนึ่งผู้ใดจะออกหนังสือพิมพ์แล้ว
ก็มักจะ ไปขออนามของท่านผู้มีชื่อเสียง
โด่งดังในทางเป็นนักเขียนมาลงประกาศ
เป็นที่รู้อยู่แล้ว และถ้าท่านผู้นั้นตั้งใจ
และเจตนาดีอาจช่วยกันช่วยคิดช่วยทำ
ช่วยดำเนินการ หนังสือพิมพ์นั้นก็ขึ้น
แต่โดยมากที่ปฏิบัติกันมาแล้วได้ไปขอ
นามมาประกาศนิต ๆ หน่อย ๆ แล้วท่าน
ก็ไม่ได้มาเขียนให้ แล้วท่านก็ไม่ได้มา
ดำเนินการ หนังสือพิมพ์จึงขาดผู้ที่มี
ความสามารถอย่างเด่นชัด สมรรถภาพ
ของหนังสือพิมพ์จึงไม่บริบูรณ์เหมือน
อย่างในนานาประเทศ ไม่ใช่เงินทุน
ข้าพเจ้าคิดว่าหนังสือพิมพ์บางฉบับใน
เวลานี้มีทุนนับแสน นับล้านก็ อาจจะมี
แต่ทำไม่จึงโตไม่ได้เพราะเหตุไร หรือ

เพราะหนังสือพิมพ์มีจำนวนมาก ไม่จริง
 เลย ข้าพเจ้าคิดว่าในระบบการแข่งขัน
 นั้น ใครมีสมรรถภาพดีหนังสือพิมพ์
 นั้นก็จะใหญ่โตขึ้น นี่เป็นหลัก เพราะ
 ฉะนั้นเมื่อเรา มา ออกกฎ หมาย กำหนด
 จำนวนไปลงไปแล้ว หนังสือ
 พิมพ์ที่คิดว่าจะขึ้น ความจริงจะไม่
 ขึ้นเลย ประตุงตั้งสินค้าที่ถูกผูกขาด
 ตัดออกไปแล้ว ขอให้คิดว่าคุณภาพ
 สินค้าจะดีขึ้นหรือเสื่อมลง เพราะ
 ว่าไม่มีใครแย่ง ไม่มีใครแข่งขันก็ขายได้
 ชำร่วยขึ้นราคาให้สูงก็ได้ เพราะมีจำกัด
 จำนวน อย่างในทางเศรษฐศาสตร์ที่
 เรียกว่าคาเทลก็ยอมจะทำได้ เพราะ
 ผูกขาดตัดออกไปแล้วใครจะตั้งแย่งแข่ง
 ขึ้นก็ไม่ได้ ผลที่สุดไม่ต้องไปหานัก
 เขียนที่ตีมาเขียน ทานาย ก. นาย ข.
 มาเขียนก็ขายได้ เพราะว่ามีจำกัดจำนวน
 เพราะฉะนั้นที่รัฐบาลเสนอร่างพระราช
 บัญญัติให้จำกัดจำนวนและจะให้เงินทุน
 นั้น ข้าพเจ้าจึงไม่เห็นชอบด้วย หนังสือ
 พิมพ์ของเราทุกวันนี้ อย่างที่ท่านผู้แทน
 สมุทราคารอภิปราयมาแล้ว ไม่ได้
 รับการสนับสนุนจากรัฐบาลเลย ไม่ได้

รับซ้ำใช้เลย ฉะนั้นหนังสือพิมพ์จึง
 ขึ้นไม่ได้ หนังสือพิมพ์ควรจะได้รับ
 ซ้ำใช้จากรัฐบาลบ้าง เมื่อรัฐบาลได้ตั้ง
 กรรมการขึ้น พิจารณาว่าหนังสือพิมพ์
 ไตมีฐานะควรจะได้รับ เหมือนอย่าง
 โรงงานราชการที่ไตตั้งขึ้น แต่รัฐบาล
 เองไม่ได้เหลียวแลหนังสือพิมพ์เลย มี
 แตะจะเข้มงวดกันจนทุกที มีการจำกัด
 ข่าว มีการเซ็นเซอร์อะไรเป็นต้น ก็
 เมื่อหนังสือพิมพ์ไม่มีทางกระเตื้องขึ้น
 เลยแล้วจะนับว่ามีฐานะดีขึ้นอย่างไรได้
 ข้าพเจ้าได้เคยสังเกตดูแม่แต่เพียง ถ้อย
 คำที่รบกวนประสาทเจ้าหน้าที่ก็ชัด ออก
 เสียแล้วอย่างนี้เป็นต้น ปัญหาอยู่ที่การ
 ควบคุมหรือการให้เสรีภาพ ถ้าเราให้
 เสรีภาพในการกระทำมากขึ้น เราก็
 สามารถจะนำความเจริญมาสู่ได้ ถ้าเรา
 กตทอเขามากก็ โกง โกง อยู่ นั้น เอง ไม่
 สามารถจะลุกขึ้นได้ นี่ประการหนึ่ง
 อีกประการหนึ่งในเรื่องกระดาษ
 นั้นข้าพเจ้าไม่ทราบข้อเท็จจริง แต่ถึง
 อย่างไรเรื่องกระดาษนั้นก็ เป็นไปตาม
 กฎของการเสนอการสนอง การเสนอ
 สอนองจะมีมากหรือน้อยก็ว่ากันไป ตาม
 เรื่อง ถึงอย่างไรก็ถ้ารัฐบาลควร จะ

กำหนดว่าสำนักหนึ่งควรจะออกวันหนึ่งก็
 พัน แล้วก็ให้กระดาษตามจำนวนที่เขา
 ควรจะไ้รับ และข้าพเจ้าคิดว่ากระดาษ
 นั้นไม่ไ้เป็นการ ขาดแคลนอะไรนัก
 หนังสือพิมพ์ข่าวมาพทำไมเอากระดาษ
 ชาว ๆ มาพิมพ์ได้ หรือจะอ้างว่าเป็น
 ของชาวญี่ปุ่น ก็ถ้าเราก็คัดค่าขายกับ
 เขาแล้วก็อาจจะซื้อกระดาษเขา มาพิมพ์
 ได้ ไม่ใช่ปัญหาหลักการ เรื่องกระดาษ
 นั้นถ้าเรายอมให้เขาผูกขาดตัดตอนเฉพาะ
 แล้วประชาชนจะเดือดร้อน คือ ๑. อาจ
 จะต้องซื้อโดยราคาแพง ประการที่ ๒
 ชาวหรือการเขียนคี่ชนนั้นไม่จริง ข้าพ-
 เจ้าขอยืนยันว่าไม่จำเป็นจะต้องเขียนคี่
 ก็ขายได้เพราะมีจำกัดจำนวน อยู่แล้ว
 เพราะฉะนั้นท่านที่เคยอ่านหนังสือพิมพ์
 คี่ ๆ ก็จะได้รับผลอันทรามลงและยิ่งกว่า
 นั้นการจำกัดจำนวนเช่นนี้ ถ้าหากว่า
 ออกกฎหมายนี้ไป รัฐบาลจำกัดจำนวน
 ลงไป สมมติว่าให้มี ๗ ฉบับหรือ ๑๐
 ฉบับ ใน ประเทศไทยแล้ว ก็ย่อมไ้รับ
 ความเดือดร้อน จะต้องโยกย้ายเครื่อง
 พิมพ์และคนงาน กรรมการจะต้องออก
 ไปอย่างทีผู้แทนสมุทรรปการว่า ถ้า
 หากว่าหนังสือพิมพ์เสาร์ริ้วเพื่อญญุกห้าม

ออกเข้าด้วยแล้วก็จะยังเดือดร้อน ใหญ่
 เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็น ว่า ไม่ควรรับ
 หลักการ

ประธานสภา ฯ : มีผู้ใดสนับ
 สนุนไหม

นายชะอ้อน อ่ำพล (สมุทรร
 ปการ) : จำนวนด้วยเหตุผล สมควร
 จะผ่านพระราชบัญญัติ

ประธานสภา ฯ : ท่านเสนออีก
 แล้วกัน

นายชะอ้อน อ่ำพล (สมุทรร
 ปการ) : ข้าพเจ้าขอไ้ผ่านไปก็แล้ว
 กัน เมื่อไม่มีผู้ใดสนับสนุนขอเสนอ
 ญัตติให้ยกเรื่องอื่นขึ้นพิจารณา ฯ

มีสมาชิกกรับรอง

ประธานสภา ฯ : ข้าพเจ้าขอ
 ให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรจะให้
 ผ่านร่างพระราชบัญญัตินี้ไป ขอไ้
 ไปรตยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๒๑ นาย

ประธานสภา ฯ : ผู้ใดไม่เห็น
 ด้วยขอไ้ไปรตยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๒๘ นาย

ประธานสภา ฯ : ข้าพเจ้าจะ
 ขอให้ที่ประชุมวินิจฉัยเป็นการลงมติ ผู้

โตเห็นควรรับหลักการไว้พิจารณาต่อไป
ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๓๕ นาย

ประธานสภา ฯ : ผู้โตไม่เห็น
ด้วยขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๒๑ นาย

นายโป-ระ สมอาหาร รัฐมนตรี

ช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :
รัฐบาลได้พิจารณาแล้ว เห็นว่าเมื่อ
รับหลักการแล้วเช่นนี้ ข้อความก็ไม่ม
อะไรมาก จึงขอเสนอให้พิจารณารวด
เดียว

ประธานสภา ฯ : ทางรัฐบาล
ขอเสนอให้พิจารณารวดเดียว

นายชะฮ้อน อ้าพล (สมุห
ปรการ) : เรื่องนี้เป็นปัญหาที่จะต้อง
พูดกันมากในกรรมาธิการ ถ้าจะพูดกัน
ก็จะเสียเวลามาก เพราะฉะนั้นไม่ควร
พิจารณารวดเดียว ซึ่งจะต้องมีสมาชิก
แปรญัตติหลายคนในเรื่องนี้ เพราะ
ฉะนั้นขอให้ส่งไปพิจารณาในกรรมาธิการ

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภา ฯ : เมื่อไม่มีผู้
โตมีความเห็น ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุม
วินิจฉัยโดยการลงมติ ผู้โตเห็นควรส่ง

ร่างพระราชบัญญัตินี้ไปพิจารณาใน
กรรมาธิการขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๓๗ นาย

ประธานสภา ฯ : ผู้โตเห็น
ควรพิจารณา ร่างพระราชบัญญัติ
รวมเข้าตามที่รัฐบาลเสนอขอได้โปรด
ยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑๗ นาย

ประธานสภา ฯ : เพราะฉะนั้น
จะต้องส่งไปพิจารณาในกรรมาธิการ

นายโป-ระ สมอาหาร รัฐมนตรี
ช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :
ขอตั้งกรรมาธิการวิสามัญ

ประธานสภา ฯ : ทางรัฐบาล
ขอเสนอให้ตั้งกรรมาธิการวิสามัญ เมื่อ
ไม่มีผู้โตมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ถือ
ว่าที่ประชุมอนุมัติ มีจำนวนเก้า นาย

นายโป-ระ สมอาหาร รัฐมนตรี
ช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :
รัฐบาลขอเสนอ ๕ นาย

ประธานสภา ฯ : ทางรัฐบาล
ขอเสนอ ๕ นาย

นายแก้ว สิงหะคเชนทร์
(พิชิต) : ข้าพเจ้าขอประธานเสนอ
ประณีประนอม ขอเสนออีก ๗ นายเพื่อ
จะได้ช่วยพิจารณากันมากขึ้น

นายโป-ระ สมาหาร รัฐมนตรี
ช่วยว่าการ กระทรวงมหาดไทย :
ตกลง

ประธานสภาฯ: บัดนี้มีผู้เสนอ
ให้มีจำนวนกรรมการ ๗ นาย เมื่อ
ไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่นถือว่าที่
ประชุมอนุมัติ ขอให้เสนอชื่อ

นายโป-ระ สมาหาร รัฐมนตรี
ช่วยว่าการ กระทรวงมหาดไทย :
รัฐบาลขอเสนอ ๓ ท่าน คือ ๑. นาย
ไพโรจน์ ชัยนาม ๒. พ.ท. หลวง
สารานุประพันธ์ ๓. พ.ต.อ. จำเนียร
วาสนสมสิทธิ์

นายแก้ว สิงหะคเชนทร์
(พิจิตร) : ข้าพเจ้าขอเสนอ นายชะอ้อน
อำพล

มีสมาชิกรับรอง

นายเลื่อน พงษ์โสภณ (พระ
นคร) : ข้าพเจ้าขอเสนอ นายทองอิน
ภุรีพัฒน์

มีสมาชิกรับรอง

นายชะอ้อน อำพล (สมุทร
ปราการ) : ข้าพเจ้าขอเสนอ นายเลื่อน
พงษ์โสภณ

มีสมาชิกรับรอง

๒๕๓

นายบุญเที่ยง ทองสวัสดิ์ (แม่
ฮ่องสอน) : ข้าพเจ้าขอเสนอ นายนิยม
เรืองเกษตร

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาฯ : ครบแล้วขอ
ให้เลขาธิการอ่านชื่อ

เลขาธิการสภาฯ : ๑. นาย
ไพโรจน์ ชัยนาม ๒. พ.ท. หลวง
สารานุประพันธ์ ๓. พ.ต.อ. จำเนียร
วาสนสมสิทธิ์ ๔. นายชะอ้อน อำพล
๕. นายทองอินทร์ ภุรีพัฒน์ ๖. นาย
เลื่อน พงษ์โสภณ ๗. นายนิยม เรือง
เกษตร

ประธานสภาฯ : ประมุข
ภายใน

นายโป-ระ สมาหาร รัฐ-
มนตรีช่วยว่าการ กระทรวงมหาดไทย:
เพื่อให้ท่านสมาชิกได้ดูใจ ขอเอา
สัก ๕ วัน

ประธานสภาฯ: รัฐบาลขอเสนอ
ให้ประมุขภายใน ๕ วัน เมื่อไม่มี
ผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ถือว่า
ที่ประชุมอนุมัติ

ในวาระต่อไปขอให้พิจารณา
ร่าง พระราชบัญญัติจัดที่ดินเพื่อเกษตร

๒๕๔

ครองชีพ พุทธศักราช ๒๕๔๕ ของ
รัฐบาล

พ.ต. ช่าง เขวงศักดิ์สงคราม
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการสา-
ธารณสุข: รัฐบาลขอเสนอร่างพระราช
บัญญัติจัดที่ดินเพื่อการครองชีพ
พุทธศักราช ๒๕๔๕ มีหลักการเพื่อที่
จะจัดให้ประชาชนชาวไทยมีที่ดินเพื่อ
การครองชีพ โดยปรากฏว่าประชาชน
ชาวไทยส่วนมากยังไม่มียกรรมสิทธิ์ใน
ที่ดินของตนเพื่อการครองชีพ รัฐบาล
เห็นว่าควรจะได้ออกกฎหมายฉบับนี้
เพื่อเป็นลู่ทางที่จะดำเนินการเพื่อเป็น
การแนะนำและชักจูงราษฎรให้ได้มีที่ดิน
เพื่อการครองชีพเป็นของตนเอง พระ-
ราชบัญญัตินี้เราได้ยกเลิกพระราช
บัญญัติจัดตั้งสหกรณ์นิคม โดยหวังว่า
เมื่อได้ออกพระราชบัญญัติแล้วเราจะ
ได้ใช้กฎหมายฉบับนี้เป็นแม่บทใหญ่
เป็นเครื่องมือจัดตั้งนิคมในรูปต่าง ๆ
และขออำนาจในการวางเงื่อนไขในการ
จัดตั้งนิคมและมีวิธีการให้กรรมสิทธิ์
ที่ดินแก่ราษฎรในนิคมนั้น รัฐบาล
หวังว่าร่างพระราชบัญญัตินี้จะเป็น
ประโยชน์มากในการที่จะส่งเสริมให้

ราษฎรมีที่ดินเพื่อการครองชีพ หวังว่า
สภาฯ คงจะรับหลักการ

นายสว่าง สนิทพันธ์ (สุพรรณ
บุรี): ถ้าฟังตามชื่อร่างพระราชบัญญัติ
แล้ว ก็รู้สึกว่าเป็นประโยชน์มาก และ
ความจริงราษฎรในประเทศไทยทุกวันนี้
ต่างก็พากันช่วยตัวในการที่จะสร้าง
ตนเองและสร้างชาติด้วยกันทั้งนั้น
ทุก ๆ คนหวังที่จะเป็นพลเมืองดีของ
ประเทศ และอยากจะเป็นหลักฐาน
ทั้งนั้น เท่าที่รัฐบาลออกพระราช
บัญญัติฉบับนี้ก็รู้สึกว่าเป็นประโยชน์
ดีมากและเข้าใจความว่า เท่าที่รัฐบาล
ให้ราษฎรจับจองที่ดินที่จังหวัดโนน
จังหวัดนั้น ความจริงเขาได้จับจอง
อยู่แล้ว ซึ่งเขามีความมุ่งหมายอยู่แล้ว
แต่ความจริงก่อนหน้าที่รัฐบาลประกาศ
กฎหมาย เขาจะจับจองที่ไหน เขาไม่มี
เงินทองอะไรจะไปจับจอง แล้วรัฐบาล
จะช่วยเหลือเขาได้อย่างไร อย่างเคียวนี้
ทางการส่งเสริมให้สร้างชาติให้มีบุตร
มาก อย่างโน้น อย่างนี้ แล้วลงท้าย
ก็ไม่มี อย่างในต่างประเทศเขาทำได้จริง
นี้รัฐบาลจะให้ทำ แต่ว่าได้แต่ยกเท่านั้น
ไม่มีกำลังที่จะให้เขาทำอย่างไร จะ

ช่วยเหลือได้อย่างไร เราได้แต่พูดทำ
แล้วไม่ทำ ข้าพเจ้าจึงสงสัยอย่างมาก
เท่าที่รัฐบาลออกพระราชบัญญัติเช่นนี้
เด็ก ๗-๘ ขวบก็เห็นตีด้วย แต่ทำ
อย่างไรจึงจะได้ครอบครองที่ดิน ใครๆ
ก็อยากจะมีที่ดิน แต่เขาก็ไม่จะมี ช้าง
ก็ไม่มีจะกิน เช่นสมมติว่าลพบุรีประกาศ
ทางวิทยุกระจายเสียงทุกวัน นอกจากนั้น
เชียงใหม่ ลำปาง ให้ราษฎรไปจัดทำ
การถไม่มี ค่าเรือไม่มี ชาวที่จะกินก็ไม่มี
แล้วจะทำอย่างไร เพราะฉะนั้นขอถาม
รัฐบาลว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้จะมีหนทาง
ช่วยเหลืออย่างไร คนไทยต้องการที่
ช่วยกันทุกคนแต่ว่าพระราชบัญญัติฉบับ
นี้ที่ออกมาอย่างนี้ เขาก็เห็นตีด้วย แต่ว่า
จะทำอย่างไรจึงจะช่วยเหลือเขาได้ จึง
ใคร่ขอถามรัฐบาลว่ามีหนทางช่วยแก้ไข
อย่างไร ถ้าหากว่ามีวิธีแก้ไขแล้ว
พระราชบัญญัติฉบับนี้ ไม่จำเป็นต้อง
ออกก็ได้

พ.ต. ชวง เขววงศักดิ์สงคราม
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย:
ข้อเท็จจริงนั้น ที่ท่านสมาชิกสภาผู้แทน
ราษฎรได้กล่าวมาก็เป็นความจริง แต่
ได้ปรากฏว่าทั้ง ๆ ที่เราได้ประกาศให้
ไปจับจองที่ดินแล้ว ผลที่ได้เกิดขึ้นก็

ไม่ได้สม ความมุ่งหมาย ทั้งนี้ก็เพราะ
เหตุว่า ความเป็นอยู่ของราษฎรนั่นเอง
ไม่สามารถที่จะช่วยเขา ไปยังที่ที่จะ
จับจองได้ ด้วยเหตุเช่นนั้น รัฐบาลจึงได้
มีความประสงค์เป็นผู้ทำ คือจัดที่ดิน
ให้เป็นสัดส่วนขึ้น แล้วเราก็นำ
ให้คนที่เขาจะไปสู่ที่ดิน แล้วจะต้องให้
ทุนบ้าง และคำแนะนำในเรื่องการจัด
ที่ดิน คือเห็นว่าถ้าจะปล่อยให้ราษฎร
ทำไปตามลำพังก็จะไม่สำเร็จโดยเร็วพลัน
รัฐบาลจำเป็นต้องเข้าจับจอง ท่าน
ผู้แทนราษฎรจะเห็นได้ว่า เมื่อผ่าน
พระราชบัญญัติงบประมาณไปแล้ว
เราอนุมัติเงินสองแสนบาท เงินจำนวน
นั้นเราจะจัดในเรื่องนี้ เพราะฉะนั้น
ต่อไปจะจัดเป็นเงินกู้และเงินทุน อยู่
ในข้อที่จะจัดต่อไป เพราะฉะนั้นเราจะ
หวงห้ามที่ดินไว้ จะเอาที่ดินมาให้
ราษฎร ก็จะต้องเป็นวิธีตามพระราช
บัญญัติ เพราะฉะนั้นเราจึงต้องมา
ปฏิบัติโดยวิธีนี้ เพื่อสะดวกแก่การ
ดำเนินการ

นายแก้ว สิงหะคเชนทร์
(พีชิตร์): พุดโดยเฉพาะหลักการแล้ว
ก็ควรจะรับหลักการ แห่งร่างพระราช-

บัญญัติฉบับนี้ แต่ข้าพเจ้ามีข้อคิดของ
 อยู่หนึ่งทีกล่าวไว้ในมาตรา ๕ ที่รัฐ-
 บาลร่างมาเช่นนั้น มีเจตจำนงอย่างไร
 คือที่ดินที่วางแปลานั้น เราจะแยกให้
 เต็มขาดกับที่ดินซึ่งราษฎรมีกรรมสิทธิ์
 อยู่เต็มไต่ยาก และในการที่จะให้อำนาจ
 โดยออกพระราชกฤษฎีกาแล้ว ไม่มีการ
 ทำแผนที่ให้เป็นหลักเป็นฐานเช่นนั้น
 ข้าพเจ้าคิดว่าจะเป็นการกระทบกระเทือน
 ถึงเจ้าของที่ดิน ซึ่งมีกรรมสิทธิ์อยู่เต็ม
 เหตุไคร้รัฐบาลจึงได้ร่างมาตรานี้มาเป็น
 รูปเช่นนั้น ขอได้โปรดชี้แจงด้วย.

พ.ต. ชวง เชวงศกิตสงคราม
 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย:
 ปัญหาในเรื่องการดำเนินการหวงห้าม
 เราก็ดำเนินการตามกฎหมายในการ
 หวงห้ามที่ดิน ในเรื่องที่ดินที่มีสิทธิ
 ครอบครองที่ดินแล้วเราก็ไปทำอะไร
 ไม่ได้ จะไปเวนคืนจากคนหนึ่งมาให้
 อีกคนหนึ่งนั้น ไม่ได้ คือว่าถ้าคร่อม
 ก็คร่อมอยู่เช่นนั้น แล้วเราใช้วิธีการ
 จัดเกลี่ยกล่อมให้เป็นสมาชิก มาเป็น
 ทำนองนี้คิดกันว่า จะใช้วิธีจัดเวนคืน
 ด้วยซ้ำ ด้วยเราเห็นว่าจะเป็นการทำลาย
 สิทธิของประชาชน

นายทองอยู่ เอี่ยมบุญอม
 (นนทบุรี): พระราชบัญญัติฉบับนี้
 ก็สมตามแนวความคิด ราษฎรก็ตั้งใจ
 อยู่แล้ว แปลว่าบำรุงราษฎรอยู่แล้ว
 เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอเสนอให้ลงมติ

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาฯ: ข้าพเจ้าขอให้
 ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นว่าสมควรจะ
 รับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติ
 ฉบับนี้ไว้พิจารณาต่อไป ขอได้โปรด
 ยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพียง

ประธานสภาฯ: ผู้ที่ไม่เห็นด้วย
 ไม่มี พร้อมเพียงกัน เป็นอันว่าที่
 ประชุมตกลงรับหลักการแห่งร่างพระ-
 ราชบัญญัติฉบับนี้ไว้พิจารณาต่อไป
 ส่งกรรมวิธีการสามัญหรือวิสามัญ

พ.ต. ชวง เชวงศกิตสงคราม
 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย:
 ส่งกรรมวิธีการวิสามัญ มีจำนวน ๕ คน

ประธานสภาฯ: ท่านรัฐมนตรี
 ขอเสนอให้ส่งกรรมวิธีการวิสามัญ มี
 จำนวน ๕ คน จะมีผู้ใดมีความเห็น
 เป็นอย่างอื่น

ไม่มีสมาชิกคัดค้าน

ประธานสภาฯ: เมื่อไม่มีผู้ใด
มีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่า
ที่ประชุม^๕อนุมัติให้ส่งกรรมวิธีการ
วิสามัญ มีจำนวน ๕ คน

พ.ศ. ช่วง เขตวงศกิตสงคราม
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย:
รัฐบาลขอเสนอ ๒ คน คือ อธิบดี
กรมที่ดินกับอธิบดีกรมประชาสงเคราะห์

นายช่ออัน อ่ำพล (สมุห
ปรการ): ข้าพเจ้าขอเสนอ นายแก้ว
สิงหะคเชนทร์

มีสมาชิกรับรอง

นายภิญโญ อินทะวิวัฒน์
(เชียงใหม่): ข้าพเจ้าขอเสนอ นาย
บุญเท่ง ทองสวัสดิ์

มีสมาชิกรับรอง

นายทองอยู่ เอี่ยมบุญอ้อม
(นนทบุรี): ข้าพเจ้าขอเสนอ และขอ
เสนอ นายทองม้วน อัครถาวร

มีสมาชิกรับรอง

นายทองม้วน อัครถาวร (นภา
สารคาม): ข้าพเจ้าขอเสนอ

นายเปี่ยม บุณยะโชติ (นภา
ศรีธรรมราช): ข้าพเจ้าขอเสนอ นาย
เรียม วิปุลถาวร

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาฯ: ครบแล้ว ขอให้
เลขาธิการอ่าน

เลขาธิการสภาฯ: ๑. พระผดุง
ทะเบียงเก็จ ๒. พ.ท. จ้างง จ้างงภูมิเวท
๓. นายแก้ว สิงหะคเชนทร์ ๔. นาย
บุญเท่ง ทองสวัสดิ์ ๕. นายเรียม
วิปุลถาวร

ประธานสภาฯ: กำหนดแปร
ญัตติภายใน ๓ วัน

พ.ศ. ช่วง เขตวงศกิตสงคราม
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย:
แปรญัตติภายใน ๓ วัน

ประธานสภาฯ: ท่านรัฐมนตรี
ขอเสนอให้แปรญัตติภายใน ๓ วัน จะ
มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

ไม่มีสมาชิคัดค้าน

ประธานสภาฯ: เมื่อไม่มีผู้ใด
มีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่า
ที่ประชุม^๕อนุมัติ

ในวาระต่อไป มีการประชุมลับ
เพราะฉะนั้นผู้ที่ไม่มีความเห็น
เกี่ยวข้องของ ขอ
ได้ทราบ

ข้าพเจ้าได้รับญัตติของ นายสุวิชัย
พันธ์ศรีประยูร มีความว่า ข้าพเจ้า

๒๕๙.

ขอเสนอญัตติให้นักโทษชาย นายประ-
กอบ บุนนาค (พระราชญาติรักษา) ผู้แทน
ราษฎร จังหวัดสมุทรสงคราม ออกจาก
ตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทน ราษฎร ตาม
พระราชบัญญัติรัฐธรรมนูญ แห่ง ราช
อาณาจักรไทย มาตรา ๒๑ (๕) เนื่อง
จากเห็นว่า จะนำมาซึ่งความเสื่อมเสียแก่
สภาผู้แทนราษฎร เพราะ นักโทษชาย
ประกอบ บุนนาค (พระราชญาติรักษา)
ให้ต้องหาในคดีอาญา ฐานกบฏหรือศาล
พิเศษ ได้พิจารณาให้ลงโทษจำคุกตลอด
ชีวิต คำพิพากษาถึงที่สุดเด็ดขาดแล้ว
นอกจากเหตุที่กล่าวมาแล้ว ข้าพเจ้า
ยังเห็นต่อไปว่า สภาผู้แทนราษฎร เรา
ได้ขาดจำนวน สมาชิก ไปคนหนึ่ง เพราะ
พระราชญาติรักษา ไม่สามารถจะมาประ-
ชุมได้ในขณะ ที่ประเทศชาติกำลังอยู่ใน
สถานการณ์สงครามเช่นนี้ สภาผู้แทน
ราษฎร ควรจะมีสมาชิกครบถ้วนตามรัฐ-
ธรรมนูญ เพื่อให้กิจการของประเทศชาติ
ได้เป็นไปด้วยดี จึงขอท่าน ได้นำญัตติ
นี้เสนอต่อสภาผู้แทนราษฎรวินิจฉัย ให้
พระราชญาติรักษา ผู้แทนราษฎรจังหวัด
สมุทรสงคราม ออกจากตำแหน่งสมาชิก

รัฐธรรมนูญ แห่ง ราชอาณาจักร ไทย
มาตรา ๒๑ (๕) ลงนาม นายสุวิเศษ
พันธ์เศรษฐ และ มีผู้รับรองอีก ๑๕ คน
จะมีผู้ใดมีความเห็นอย่างใดบ้าง

ไม่มีสมาชิกออกความเห็น

ประธานสภา ฯ : เมื่อไม่มีผู้ใด
มีความเห็น ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุม
วินิจฉัย เพราะญัตตินี้มีผู้เสนอมาและ
มีผู้รับรองถูกต้อง แต่การวินิจฉัยญัตติ
อันนี้ ตามมาตรา ๒๗ แห่งรัฐธรรมนูญ
ต้องการจำนวนถึง ๒ ใน ๓ การที่จะ
พิจารณานี้จะต้องมีการลงคะแนน เพราะ
ฉะนั้นขอให้ที่ประชุมวินิจฉัยโดยการลง
คะแนนลับ ผู้ใดมีความเห็นควรจะให้
ออกก็ให้ลงคะแนนเสีย ฝ่ายที่ไม่
เห็นด้วยให้ลงสีขาว เพราะฉะนั้นขอเชิญ
ท่านมาลงคะแนน ตามที่เลขาธิการ จะ
อ่านชื่อ

เลขาธิการสภา ฯ : อ่านเรียก
ชื่อสมาชิกสภาผู้แทน ราษฎร มาลง คะแนน
เรียงตามลำดับอักษร ทีละ คน จน
ครบ ครั้นแล้วก็ได้เชิญ นายกวดหุ้ม-
แพง นายแก้ว สิงหะคเชนทร์ พ.ต.ชจร
ชกรประาสนาม นายบุญจักร นิมสิลา

นายบุญเที่ยง ทองสวัสดิ์ นายจันทเขตร์
ฉัตรภูติ เป็นกรรมาธิการนับคะแนน
เสียงเมื่อคณะกรรมการได้นับคะแนน
เสียงเสร็จแล้ว เสนอผลต่อประธาน
สภา ฯ

ประธานสภา ฯ : สมาชิกมา
ทั้งหมด๑๘คน ผู้ที่ลงเบ็ยส์คำมี ๖๔

คะแนน ผู้ที่ลงเบ็ยส์ขาว มี ๖ คะแนน
ในเรื่องนี้เกิน ๒ ใน ๓ แล้ว เพราะฉะนั้น
เป็นที่ประชุมตกลงให้ลบชื่อจาก
สมาชิก หมดระเบ็ยบวาระ เลิกประชุม
จะมีประชุมเมื่อไร ข้าพเจ้าจะแจ้งให้
ทราบทางวิทยุกระจายเสียง

เลิกประชุม เวลา ๑๖.๓๐ นาฬิกา

๒๖๐

ตรวจแล้ว

๑๗ ก.พ.๒๔๗๖

ช. จันทรางกูร

บ. ชูทรัพย์

เขียน

ประจวบ มหาพันธ์

ประเสริฐ ปัทมะสุนทร ผู้ตรวจงาน

ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ ..

ฉิน จุฑะรพ ..

นายสุนทร สิวลากร ..

จำนงค์ สิวลากร ..

เล็ก จารุณี ..

ทองเปลว ชลภูมิ

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

ประธานสภาผู้แทนราษฎร